

Mindenki Darth, csak én nem

avagy

Ennél jobban már nem tudom fokozni

netán

A Planktonok támadása

esetleg

Nincs Hozzá Semmi Közöd, Hogy Mi Folyik Itten, De Azért Jobb, Ha Túl Leszel Rajta

írta én

A Való Világban két hét telt el azóta, hogy Darth Gép befejezte földi pályafutását, és elfoglalta kényelmes és jól megérdemelt helyét Galyatetőn, egy székelykapu fából faragott testében. Mint az az előző részből kiderül, Darth el Hálát visszament régi hazájába, az Óperjanciáns-teenager parti kis halászkunyhóba; a Názáreti Jézus kötélnek állt; Darth BiAndrea pedig nekiindult az Útnak, hogy ő fejezze be Darth Gép életművét.

Azonban hiába nyugodott Darth Gép békében, önmaga lelkivilágával vívott harca még korántsem ért véget. Miután minden manifesztációja megszűnt létezni a Való Világban, s lelke egyetlen személyben összpontosult, akit ideleln, ezen a sárfatálon mostanság csak Fráter Attilának neveznek a jólértesültek, újabb kihívásokkal kellett szembenéznie.

Így hát, minden előzőleg tett ígérete ellenére a fiatal írójsten ismét nekiült, hogy papírra vesse Darth Gép és barátainak újabb kalandjait.

A dolog a következőképpen történt: egy fényes nyári délelőtt Hexameron, az Istenek Istene, akinek lakhelyét most betűtakarékosági megfontolásból nem fogjuk elemezni, elhatározta, hogy újabb próbák sorozata elé állítja hőseit. Galaxisnyi méretű agya teljes erőbedobással csikorgott néhány relatív évszázadon át, s végre megszületett a nagy ötlet: az Istenek Istene úgy döntött, hogy Attilának ideje megküzdnie saját, szintén galaxisnyi méretű egójával.

Az isten keze ismét megkavarta tehát a tér és az idő tejszerű kását, milliárdnyi fiktív világot létrehozva ezzel a szerény mozdulattal.

A fiktív világok pedig, eltelve önnön létezésük nagyszerűségével, kinyújtották csillagkarjaikat a Föld nevű, igen lapos valami irányába. Elhatározták, hogy most majd alaposan átformálják azt.

Forró fénnel ég a láng
mit bennem gyújtottál
még őrööm helyed, mit itt hagytál
még rád vár
lassan szirmot bont a táj:
téged kérdez, hol vagy már
súlyos érzés szállt belém
neked elmondanám

minden most kezdődik el
nincs válasz, senki nem felel
miért a fájó némaság
hidd el, számíthatsz rám
hisz minden most kezdődik el
látlak, de mégsem érlek el
senki nem felel

kihült az ágy, és nincs varázs
így telnek az éjszakák
amit élsz, egy másik élet
egy másik világ
lehet, hogy téves úton jársz
vidd a titkom, bármerre jársz
látod, ez minden:
csak te vagy, és semmi más

Kozmix: Minden most kezdődik

Valamikor réges-régen, egy meglepő-en közeli galaxisban...

A nép, amely roppant kíváncsi volt, már gyülekezett.

A furcsa ruhákba öltözött nők, férfiak, gyermekek, homoszexuálisok, transzvesztiták, szado-mazók, abuzálók, voyeurök és perverzek (még a pedofilok is) egy kényelmes ácsorgást biztosító tóparton várakoztak a Próféta megnyilvánulásaira. A déli nap minden sugarának teljes erejével igyekezett lehetetlenné tenni eme gyülekezést; ám az emberek kíváncsibbnak bizonyultak annál, hogy e csekélység miatt inkább hazamenjenek. Szemüket egy kisebb domb tetején álldogáló, köpönyegbe burkolt magányos alakra függesztették (nem szó szerint persze), aki mozdulatlanul, gondolataiba mélyedve várta a megfelelő pillanatot.

Itt van ez a rengeteg ember, gondolta a titokzatos alak. Vajon hogyan reagálnak majd a dologra? Én felkészültem, de vajon ők eléggé felkészültek-e, hogy efféle csodát lássanak?

A nép türelmetlenül felmordult.

A köpenyes alak látszólag nem törődött velük.

A nép ismét megmorrant.

— Itt vagyunk! — kiabálta hirtelen egy nagy orrú férfi az első sorból. — Tégy csodát, ahogy ígérted! Vagy küld haza minket, ha nem te hívtál egybe!

A köpenyes alak a kiabáló felé fordult. Arcát még most sem pillanthatták meg a csuklya miatt.

— Tégy csodát! — mondták most már többen is.

A köpenyes karbafonta a kezét.

— Mit neveztek ti csodának? — kérdezte olyan halkán, hogy csak a közelben állók hallották.

A nép elbizonytalanodott.

— A kénesőt! — rikkantotta végül egy nő, de a többiek lehurrogták. Olyat már láttak Szodománál.

— Ha a tó vize borrá változna! — kiabálta egy másik okostojás.

— Hulljon manna az égből!

— Essenek békák a fellegekből!

— Változtasd a zöldbabot sárgaborsóvá!

— Támazsd fel Jeremiás testvérünk feleségét!

Erre csönd lett. A nép az utolsó mondat kikiabálója felé fordult. Az illető behúzta a fejét. — Na jó — mondta, — akkor azt ne.

A tömeg újra a Próféta nézett.

A Próféta már nem volt a dombon.

A nép elképedt.

— Ott van! — sikoltotta akkor extatikusán a nő, aki a kénesőt akarta. — Nézzétek, ott megy!

A nép odanézett.

A Próféta, mintha csak a város főutcáján tenné, kényelmes tempóban sétált a tó vizének felszínén. Lábai lágyn hullámokat kavartak, ahogy a vízhez értek, léptei mégis szokatlanul könnyednek tündek. Ugy tűnt, hogy egyáltalában nem érdekli az a fantasztikus művelet, amelyet éppen most prezentált.¹

— Csoda! — borult térdre a nép áhítattal és döbbenetben.

A Próféta tett egy kört a tavon, majd visszasétált a dombjára, s megállt a tömeggel szemben.

— Csodát tettél, ó, Próféta — hajlongott felé egy férfiú. — Mondd, te vagy a Messiás?

A Próféta egy pillanatig hallgatott. A tömeg máris sejteni kezdte, hogy azért nem mondja ki, mert ő az, akit oly régóta várnak: a Megváltó.

Azután a Próféta hirtelen felnevetett.

A nép elképedt. Erre nem számított senki.

— A Messiás? — kacagott a Próféta. — Azt hiszitek, én vagyok a Messiás?

— Azt, uram — bizonytalanodott el az előbbi férfi. — Hiszen csodát tettél!

— Csodát tenni bármelyiktek tud — mondta a Próféta. — Nem, nem én vagyok a Messiás.

— Nem ő az — nyugtatta meg a tömeget a férfi. — De akkor — fordult vissza a sötét alak felé, — akkor ki vagy te, hogy képes vagy a vízen járni?

A Próféta megint felnevetett. — Hogy ki vagyok én? Egy senki — mondta. — Egy szellem, egy tanító, egy ember. Azért jöttem, hogy csodákat tegyek előttem, hátha akkor megmenthetem ezt a sárfatálat az utókor számára. Hátha így jobb emberiséggé váltok, mint amilyent én megismertem majd néhány évszázad múlva. — Felnyúlt, és lelökte fejről a csuklyát. A nép felhördült.

A Próféta — nő volt.

— Csodálkoztok, mi? — kérdezte akkor a nő, és megrázta a fejét. — Higgyetek a csodákban, hogy soha ne felejtsek el őket! — kiáltotta. — Higgyetek az Istenben, mert létezik; higgyetek a Messiásban, mert el fog jönni hozzátok; és higgyetek bennem, aki elvezet titeket őhozzá.

— Ki vagy te? — kérdezte a férfi rémült tisztelettel. A nő rámosolygott.

— Az, Aki Utat Mutat Nektek. — Színpadiasan meghajolt a nép felé. — A nevem pedig, amire olyan nagyon kíváncsiak vagytok: Darth BiAndrea, a Kettős Lelkületű.

90. CSORDASZELLEMOLÓGIA: A "csordaszellem" tulajdonságát egyes tézisek szerint Isten azért ültette el az emberi faj minden egyedében, hogy amikor némi fegyvelmezési céllal elküld közénk egy megváltót, azok minden különösebb önállóság nélkül, pusztán többi embertársuk viselkedését megfigyelve követhessék őt. A csordaszellem alapvető jellemzője, hogy sohasem tudni, ki kezdi el.

¹ A vízenjárás a Életet illúzióként felfogó szemléletmód elsajátítása esetén gyerekjáték. Ha figyelembe vesszük, hogy a körülöttünk létező Világ nem más, mint különféle formációkba öntött hullámjelenségek nyüzsgése, akkor a gyakorlott és mélyen hívő megváltónak mindössze annyit kell tennie, hogy némiképp módosítja a hullámok rezgésszintjét. Namármost, ha az általunk víznek látott hullám rezgésszintjét felemeljük az általunk szilárd földként azonosított hullám rezgésszintjére, akkor minden különösebb gond nélkül sétálhatunk a felszínén; hiszen a látzat ellenére ugyanolyan keménynek és szilárdnak fogjuk érzékelni, mint a jó öreg anyaföldet.

91. SZAVOLÓGIA: Megfigyelhető, mennyire nüansznyi az a különbség a "tézis" és a "tévhit" szavak között.

Darth BiAndrea mindezek után eltávozott a nép szeme elől, és némi habozás után úgy döntött, hogy felkeresi egy régi barátját.

A régi barát pedig éppen ott ücsörgött egy pipa társaságában az Óperjanciáns-teenager partján, és a csillagokat bámulta. Időnként megvakargatta szőrrel dúsan borított mellkasát.

— Már csak így van ez — mondta halkan a pipájának. — Már csak így... Az ember, túl annyi kalandon megváltáson, végül mégis egyedül marad; a barátai meg... Eh, elfeledkeznek róla. Az egyik világgá megy, a másik székelykapuvá lesz...

A pipa megértően hallgatott.

— Azután — folytatta az öreg, — nem marad más, csak az emlékek. Az emlékek meg az unalom. — Felállt, kinyújtózott, és a teenagert bámulta. — Kimehetnénk persze, mi ketten, halászatni egy kicsit a vízre. De minek, kérdem én, minek? Mit kezdjünk ezzel a rengeteg kávézaccal? Hová tegyük? Kinek adjuk el? És mit vegyünk a pénzből? — Megveregette a pipa fejét. — Megöregedtünk és meghaltunk az előző részt megelőző részben, úgy biz ám! Szellemeink vagyunk, te is, én is. Egy szellemhalász a szellempipájával. Egy leköszönt Jedi-lovag. Egy transzszexuális...

— Adjon az Isten nyugodalmas perverzkedést — szólalt meg akkor egy hang az öreg halász háta mögött.

Az öreg komótosan megfordult, hogy megnézzé, ki a látogató.

A Jedilány állt előtte, akit az előző részben ismert meg.

— Darth BiAndrea! — bukott ki a meglepett kiáltás az öregből.

— Igazat szólál — helyeselt a lány, és otthonosan leült az öreg helyére a ház előtti kis padra. — Én vagyok az, Hámár.

Hámár ád el á Hálát — hiszen persze, hogy ő volt az öreg halász — álmélkodva hunyorogott a lányra.

— Mi az, cimborá, meg se ismeresz már? — kérdezte a lány, és gyors mozdulattal kettévágta az öreg pipáját. A fénykard villanása elvakította egy pillanatra El á Hálátot, majd újra sötét este lett. — Emlékszel?

Az öreg szaporán bólogatni kezdett. — Persze, persze — motyogta. — Csak annyira váratlan ez az egész. Mi szél fútt erre, ahol még a tengeri kávézacc is bőven tenyészik?

Darth BiAndrea eltette fegyverét.

— Az utóbbi időben sokat dolgoztam — jelentette ki. — Gondoltam, ideje kivenni egy kis szabadságot és meglátogatni a jó öreg Hámárt. Ja, gratulálok a beszédedhez. Már nem töröd a nyelvet.

El á Hálát bólintott. — Hexameron rendbe hozta a kiejtésemet. De mondd csak — nézett figyelmesen a Jedilányra, — mi az, ami bánt? Miért kerestél föl valójában?

Darth BiAndrea felsóhajtott.

— Magam sem tudom — felelte kis idő múlva. Aztán így folytatta: — Azt hiszem, kéte-lyeim támadtak.

— A kétely egészséges dolog — emlékeztette Hámár. — Egykori Mesterünk mondta.

Mindketten hallgattak. Darth Gép jutott az eszükbe, aki békésen éldegélt a székelykapu belsejében, ahová Hexameron zárta.

— De akkor is — mondta a Jedilány, és az arabusra nézett. — Hámár, én már nem tudom... Valóság ez? Ez, amit hiszünk, ami szerint élünk, amit hirdetünk? Vagy csak önmagunkat altaltjuk el ezzel? Mert így könnyebb elviselni?

Hámár nem felelt.

— Attól félek — folytatta Darth BiAndrea, — hogy amit Mesterünk tanított nekünk, csak egy jól felépített hazugság. Nem, nem úgy értem, hogy hazudott nekünk; ám lehet, hogy ő olyan-nyira hitt benne, annyira szerette volna azt a világot, hogy képzeletének ereje magával sodort minket, és olyanná tett, mint ő maga.

— Nem láttad a bizonyítékokat? — kérdezte Hámár. Darth BiAndrea vállat vont.

— Nem tudom. Igazából igen is, meg nem is. Hit nélkül azok, amiket mutatott, nem bizonyítékok. Nem igazán meggyőző dolgok, ha jobban belegondolsz.

— Ez már tiszta eretnokség — vetett keresztet arab létére Hámár. A Jedilány nevetett.

— Menj már! — mondta. — Darth Gép nem volt isten, tehát nem vádolhatsz eretnokséggel. Attila egyszerű manifesztációja volt, aki csak az előző két könyvben létezett.

— Ez igaz — ismerte el Hámár, — de mi van Attilával?

Darth BiAndrea elhallgatott.

— Nos? — kérdezte az arab. — Mi van vele? Mi van Androssal? Mi van a többi Hattal, akik itt mászkálnak a Nap alatt? Mi van a láblóbálással, az ökoszisztéma-elmélettel, a zenékkal és a többi dologgal? Hogyan magyarázod őket? Hogyan magyarázod azt a bizalmat, amit egymás iránt éreztek? He?

A Jedilány maga elé meredt a teenagerpart homokjába.

— Nem tudsz felelni, ugye? — kérdezte Hámár. — Nem könnyű kérdések ezek. Ugyan-ezeket tette fel magának Pumpa gyerekek is, amikor megcsinálták a regressziós hipnózist, és ráébredtek egymáshoz összefüggésre.

— **DE EGYIK SEM OLYAN HASONLÓ AZ EREDETIHEZ, MINT EZ A LÁNY ITTEN** — szolt közbe a jól ismert félkövér betűs égi hang.

— Tudom, tudom — morogta Hámár. — De most nem erről beszélgetünk. Ne szólj közbe többet, légy szíves!

— **JÓL VAN, NA** — sértődött meg a hang és elhallgatott.

— Szóval, elérkeztél a Darabkák egészséges kételkedő-korszakához — folytatta Hámár. — Mindenki átesik ezen, még Mesterünk is átélte.

— És ő talált valamit? Valamit, ami végleg bebizonyította neki a saját igazát? — kérdezte mohón a Jedilány.

— Valószínűleg igen — bólintott az arab.

— S nem árulta el neked?

— Megmutatta a világot úgy, ahogyan ő látta — felelte Hámár. — És ez nekem bőven elegendő volt.

— De melyiket? Melyik világot? Amelyik lapos, nemlétező kontinensekkel van tele, s Hexameron beosztottai járnak? — fakadt ki Darth BiAndrea. — Hámár, mondd meg nekem: melyik a Való Világ?

Hámár széles mozdulattal mutatott körbe. — Ez itt — mondta. — Ez, amelyet te látsz a saját szemeddel, hallasz a füleddel, érzel a szíveddel. Az a Való Világ. Belefér minden, amit elképzelsz, amiről álmodsz, amit elvesztesz.

— Az emlékekről beszélsz?

— A pillanatról beszélek. — Hámár összeillesztette a kettévágott pipa két darabját. A vágás mentén halvány fény villant, és a két darab egybeforrt, mintha soha nem lettek volna elválasztva egymástól. — A pillanatról, amely örökké tart.

92. MOSTJUTESZEMBEOLÓGIA: Most jut eszembe, mintha néhány órával ezelőtt megen- gedtem volna a fürdővizemet.
--

Valahol az Univerzum mélyén, elképzelhetetlen távolságra az Óperjanciáns-teenager parti kis kunyhótól, egy kékesszürke bolygócskán felbolydult valami.

Ez a valami évrilliárdok óta hevert nyugodtan a kékesszürke bolygócska felszínét vorító óceán mélyén, a feneketlen sötétségben. Abban a pillanatban, amikor Hámár kinyilatkozta a pillanat örökkévalóságának tényét, a hatalmas valami megrázkódott: alaktalan formájú körvonalai hullámzani kezdtek és apró rángások futottak végig az egész felületén.

A valami felbolydult.

Megmoccan; iránytalansága irányt vett, és némi habozás után nekilódult felfelé, az óceán felszíne felé.

És hallatlanul dühös lett. Hámár mondata, amely szerteúzta évrilliárdos álmát és hitét az örökkévaló pillanatlanosságban, bosszúra sarkaló gondolatokat ébresztett benne.

És, ki tudja miért, ahogy Darth BiAndreára gondolt, vidámabb lett.

Mindeközben egy vidám csapat vonult a Föld bolygón egy Galyatető nevű helyen az erdő felé. A csoport egy rakás fiatal fiúból és néhány fiatal lányból állt, akik nevetgélve és izgatottan követték a fiúkat az erdő felé, mintha nem is sejténék, miért pont arra sétálnak, a sötéten zúgó erdő felé, amely tele volt eldugott, puha zugokkal, kényelmes bokoraljakkal és túlevél-ágyakkal.

Merevgörcsök és nedvesség jellemezték leginkább a kis csapatot, amikor is elérkeztek arra a pontra, ahol egy fából faragott székelykapu magasodott hirtelen elibük.

— Nahát, ez meg mikor lett ide? — torpant meg az egyik fiú. A csapat szintén megállt. Mindenki elnémult.

Alkonyodott.

— Tök jó — jelentette ki az egyik lány, és alattomos pillantást vetett az egyik fiúra. — Na mi van, nem megyünk? Beijedtetek?

— Mindjárt — mondta az elől álló fiú. — Hát ez kurva jól néz ki, nem? — mondta hal-
kan a barátjának.

— Ja, de menjünk már. Esteledik. Ha ma még akarsz valamit... — vigyorgott rá vissza a barátja.

— Jó, jó, csak nézzük meg. — A fiú odalépett a kapuhoz.

A többiek nem értették, mit akar. A fiúk a lányokhoz léptek, és némelyikük merészen átkarolt egyet-egyét. A lányok kacagva tiltakoztak egy kicsit, aztán eszükbe jutott a nedvesség a lábuk között. Nem foglalkoztak azzal az eggyel, aki a kaput tapogatta.

A fiú megremegett, ahogy a díszesen faragott fenyőoszlophoz ért. Mintha áramütés érte volna; de nem tudta elengedni, hogy hátrább lépjen. Közelebb állt a kapuhoz. Már nem hallotta, mi folyik a háta mögött; nem érdekelt semmi. Tudta, hogy a kapu csinál vele valamit, de nem volt elég akarata, hogy ellenálljon neki.

És a kapu hirtelen az égig nőtt.

— Na mi van, nem jössz? — kérdezte kihívóan az egyik lány, de amikor a fiúra pillantott, elakadt a szava.

A fiú lassan elengedte az oszlopot, és megfordult. Bal kezét a háta mögé rejtette. A szeme vörösen izzott a félhomályban, szája torz vigyorra húzódott.

— Szuka — közölte a lánnyal. A társaság elnémult. A lány hátrább lépett.

— Szuka — ismételte meg a fiú emberfeletti hanggal, és lépett egyet feléjük. — A pillanat, amiben élsz, sohasem tarthat örökké. — Bal keze meglendült. A lány felsikoltott.

A fiú kezében lévő tárgyból sárga fénysugár villant elő. A fényív félkört írt le, és lesújtott a lány nyakára. A lány feje a levegőbe röppent, és méterekre tőlük esett le. Valaki felkiáltott, de a fiú meglódult, s máris ott vagdalkozott köztük. Kezek, lábak, törzsek hullottak a földre a fénykard csapásai nyomán, s végül, amikor már senki sem volt talpon, egy félig még merev hímtag is a porba hullott.

A fiú megállt, s elégedetten nézte a felismerhetetlenségig szétkaszabolt hullákat. Fénykardját elegáns és gonosz mozdulattal kikapcsolta, és eltekintett a hegyek felé.

A hegyeken túlról a teenager szagát hozta felé a szél.

— Megyek már — szólalt meg azon a különös hangon a fiú. — Megyek már, Darth, te Pillanatnak Élő. — Rosszindulatúan felkacagott. — Lord Plankton eljött érted.

Darth BiAndrea eközben mit sem sejtve utazott át téren és időn a következő munkahelyszíne felé. Útközben váratlanul hatalmas zavart érzett az Erőben. De nem törődött vele.

Hámár pedig továbbra is ott üldögélt a teenagerparton, és pipálgatott meg nézelődött.

93. FATALÓGIA: Nehogy valaki abba a tévedésbe essen, hogy Lord Plankton azonos a székelykapuból újra előtámadt Darth Géppel. Darth Gép lelke mit sem sejtve alussza továbbra is örök álmát; Lord Plankton pont ottani felbukkanása mindössze a véletlenek és az igencsak elferdült írói fantázia következménye.

Szóval ott tartottunk, hogy az öreg tengeri kávézacc-halász Darth BiAndrea távozása után egyedül pipálgatott kis tengeri kávézacchalász-kunyhója előtt. Néha fel-felbukott belőle az irónikus jókedv, ilyenkor azt motyogta: — A kétely? A kétely! — S pipálgatott tovább.

S amikor a pipafű elfogyott, és Hámár éppen elhatározta, hogy lefekszik egy kicsit alunni, a teenager hirtelen néhány vadabb fodrot vetett. A hullámok egészen az arabus lába elé kúsztak a főnyenyen, s alázatosan körülnyaldosták. Szél nem mozdult, a hullámok mégis egyre csak jöttek. Hámár felállt, hogy jobban lássa e különös jelenség okát.

A víz egyszer csak örvényleni kezdett egy ponton, s a habok közül szép lassan, minden teátrális szaktudását bevetve Hexameron emelkedett ki. Ezúttal tengeri kávézacc borította amúgy sem túl esztétikus testét.

Hámár megrázkódott, s agyában valami távoli, ködös emlék bukkant fel egy pillanatra. Hogy miről, azt Hámár nem tudta kideríteni, de annyit megsejtett, hogy van valami köze a sajtos rolókhhoz.

Hexameron méltóságteljesen lépett ki a vízből a partra.

Hámár letérdelt, és fejet hajtott.

— Hozott... — kezdte, de zavartan megakadt. Aztán folytatta. — Hoztad magadat, Uram, te Feljebbvaló Mindannyiunknál.

Hexameron kegyesen intett.

— Mi az istent... akarom mondani, mi járatban erre, öreg szolgálónál, aki még arra sem méltó, hogy a lábad nyomát csókolgassa? — érdeklődött az arab.

— Hozzád jöttem — mondta Hexameron. — El kellett jönnöm, mert olyan dolgok következtek be, s fognak bekövetkezni, melyekre az én irányításom nem érvényes. Ismét veszélyben a világ, Hámár lovag, s a segítségedre van szükségem.

— Én már nyugdíjba mentem, Uram — jelentette ki Hámár óvatosan.

— Tudom — felelte az Isten. — Tudom. De vissza kell térned a tettek mezejére. Csak te mentheted meg a Való Világot... és a barátaidat.

— Miről van szó? — sóhajtott lemondóan az arab.

Hexameron megfordult, és a teenageret fürkészte. — Van egy hatalom, amely majdnem olyan ősi és független, mint jómagam. Tudom, hihetetlenül hangzik mindez; hiszen én vagyok az Istenek Istene, a Legfelsőbb Rendű Lény; mégis, vannak olyanok, akik még az én hatáskörömön is kívül állanak. Az egyik ilyet Lord Planktonnak hívják.

— Különös és sokat eláruló név — heherészett Hámár. Hexameron nem osztotta az arab jókedvét.

— Veszélyes hatalommal bír — mondta. — Veszélyesebbel, mint gondolnád. Ha eléggé összeszedi magát, még az én sorsomat is kétségesre fordíthatja.

— Hogyan? — akadt meg az arabus.

Hexameron nem fordult meg. Egy pillanatig hallgatott, s csak utána szólalt meg.

— Lord Plankton olyan energiaforrásból táplálkozik, amely kimeríthetetlen és gyakorlatilag megfoghatatlan. Ez az energia lehetővé teszi, hogy ugyanazt, ha nem rosszabb dolgokat műveljen, mint a Jedik.

— Rendelkezik az Erő felett? — csodálkozott el Hámár.

— Nem, rosszabb — rázta meg a fejét az Isten. — Az emberek egója táplálja. Az pedig, különösen egynémely esetben, végtelen.

Hámár hallgatott.

— Lord Plankton itt van — jelentette ki határozottan Hexameron. — Felébredt ősi álmából, és lelkekre vadászik ezen a sárfatálon.

— Miért ébredt fel? — kérdezte Hámár.

— Nem tudom — vont vállat az Isten. — De nagyon dühös. Egy fiatal fiú testében lakik, de vigyázz, mert kedve szerint változtathatja az alakját vagy költözhet másik testbe. És elpusztítani csak akkor lehet, ha éppen két test között van.

— Gondolom, ezzel ő is tisztában van.

— Igen, tud róla. Ha rajta múlik, nem fog alkalmat adni rá, hogy akkor csapd agyon, amikor épp költözködik.

— Akkor hogyan győzhetem le?

— Kell valaki, aki magába fogadja őt, önként, önszántából. S kell, hogy olyan erős legyen az akarata, hogy meg tudjon szabadulni az egójától. A Lord akkor kénytelen testet öltetni, s közben védtelenné válik. Akár egy gyermek is elpusztíthatja abban a pillanatban. Hallottál már a Végső Összecsapásról?

— Yoda Mester említette annak idején.

— Ez lesz az.

Hámár elgondolkodott.

Hexameron türelmesen várt.

Hámár elhúzta a száját.

— Nem tudom, alkalmas vagyok-e erre a feladatra, Uram — mondta végül. — Megöregedtem és meghaltam, még két résszel ezelőtt, s nem vagyok biztos benne, hogy le tudnám győzni ezt a Lord Akárkit.

Hexameron végre megfordult, és ránézett. — Ó, félreértettél — mondta. — Nem is neked kell megküzdened vele; legalábbis szemtől-szembe nem. Neked más feladatod van az ügyben.

— Igen? — kérdezte az arab megkönnyebbülten. — És mi lenne az?

— Menj, és ébreszd fel egykori Mestered, Darth Gépet — mondta az Isten.

Hámár szeme elkerekedett.

94. NYELVTAN: Mivel ebben a könyvben rengeteg szereplő voltaképpen Isten, vagy Isten!, esetleg isten; sőt, rengeteg szereplő ugyanannak az egyetlen személynek a megnyilvánulása, nagyon nehéz a ragokat megfelelően kezelni. Éppen ezért könnyen előfordulhat, hogy az egyszeri olvasó itt-ott belezavarodik a történetbe, szerzetesnek áll és némasági fogadalmat tesz hátralévő életére.

MÁR AZTAT HITTED, HOGY ELFELEDTÜK A HAGYOMÁNYOKAT, MI?
NESZE! ÚJABB SZEREPLŐK EBBEN A KÖNYVFÉLESEGBEN:

- Darth **Gép**, a Sith-lovagrend Mestere (ő nem új, de kell a lista miatt)
- Darth **el Hálát**, a Sajtszagú (hol felbukkan, hol nem)
- Darth **BiAndrea**, a Kettős Lelkületű (nagyot változott)
- Darth **Pumpa**, a Felületes (bizony, bizony)
- Darth **Móni**, a Fotogén (sejted-e mán...)
- egyéb Darthok
- Lord **Plankton** (másodállásban Őselem)
- **Hontász**, a Pók
- libacombok (finomak)
- és **Gunga**, a burját vadász

Darth BiAndrea közben azon fáradozott, hogy valakit meggyőzzön a saját igazáról.

— Na, most már hiszel nekem? — fordult a mellette álló alakhoz, aki egyben a tervezett meggyőzés szenvedő alanya is volt.

— Boszorkányság! — suttogta maga elé döbbenten a férfi.

Arcán a hihetetlen undor és félelem egészséges keveréke ült; szája a vereséget szenvedettek és éppen frusztrálódók stílusában rángatózott; szemei pedig pislantás nélkül meredtek az elibe táruló fantasztikus látványra.

A hajó tatjáról, ahol álltak, remekül meg lehetett figyelni, ahogy az óceán vize szép kényelmesen lecsorog a Föld peremén a végtelen űrbe.

— A Föld lapos, mint egy tányér — ismételte Darth BiAndrea immár századszorra. A férfi nem válaszolt rá semmit, csak a szája kezdett el még jobban rángani.

— Kolombusz úr!... Uram!... — kiabált valaki a hátuk mögül. A férfi megperdült: egy matróz kapaszkodott fel a tatra, de Kolombusz habozás nélkül mellbe rúgta. A matróz csodálkozva zuhant vissza a fedélzetre.

— Azt mondtam, senki sem jöhet fel a kajütökből, nem?! — sziszegte Kolombusz, mire a matróz meghunyászkodva oldalgott el a szemük előtt. Amint kiment a képből, Kolombusz visszafordította tekintetét a Perem felé.

— És most, hogy igazam lett — mondta a Jedilány, — s te tévedtél: most mihez kezdesz? Kolombusz nem felelt. Eszelősen bámulta a tengert.

Egy idő múlva azután a lányra nézett. — Ekkorát nem tévedett még ember, amióta világ a világ — jelentette ki elfojtott hangon. — Azt hittem, errefelé Afrikába vagy Ázsiába jutok, a kathájokhoz, vagy az indiánusokhoz, kiknek még a háza is aranyból van.

Darth BiAndrea figyelmesen hallgatott.

Kolombusz keze ökölbe szorult.

A fiktív világok egyikének spirálkarja boldogan vihogott.

— Sosem hallottál még... Amerikáról? — kérdezte óvatosan Kolombusztól a Jedilány. A férfi zavartan tekintett rá.

— Amerika? Az meg mi? — kérdezett vissza, és Darth BiAndrea sietve megrázta a fejét.

— Semmi, nem érdekes... — hazudta boldogan. — Látod, milyen szép a Perem fölött a szivárvány?

Kolombusz odanézett.

— Ímé, az Úr ezernégyszázkilencvenkettedik esztendeje — suttogta maga elé a Jedilány. — Kolombusz Kristóf most bebizonyította az emberiségnek, amit az már régóta tudott: hogy a Föld lapos, laposabb már nem is lehetne. Végül is bizonyítékot akartál, nem? — kérdezte a hajóst.

— Azt, de az én hitemre, az én állításaimra. — Kolombusz elkeseredetten öklözött a levegőbe. — De tévedtem!

— A bizonyíték bizonyíték marad, mégha nem is azt igazolja, amit szeretnénk — vigasztalta Darth BiAndrea. — Nem csak te hitted el, hogy a Föld gömbölyű, mint egy narancs, hanem sokan mások is. Vitatéma lettél, s most konklúziót viszel haza nekik.

— Mit? — képedt el Kolombusz.

— Választ, barátom — felelte a Jedilány. — A megoldást. Itt vagy, láttad a tényt, láttad a Peremet.

— Ebbe bele kell bolondulni — sóhajtotta Kolombusz. Darth BiAndrea sajnálkozva leste egy darabig, majd átkarolta.

A tenger pedig csak folyt, folyt le a semmibe.

Darth el Hálát — mert ismét ő volt megint, a gonosz Sith-lovag —, baljós testtartással állt meg a szétszabdalt tetemek fölött.

A hajnali fényben a székelykapu, melyet egykor ő faragott tulajdon két kezével, meglepetten nézett le rá. Azonnal felismerte készítőjének jelenlétét, és örömteli reccsenést hallatott.

— Én is szeretlek — mondta neki a gonosz Jedi gyengéden, és megérintette. — De most az albérlőd kell nekem. Vele kell szólnom egy pár szót.

A kapu beleegyezően recsegett.

Darth el Hálát lehunyta a szemét.

Itt vagyok, gondolta. Eljöttem, hogy felébresszelek álmodból, s hogy segítségedet kérjem Hexameron nevében.

Darth Gép nem válaszolt.

Ébredj, Mester, folytatta a Jedi. Ébredned kell, mert a világod veszélyben forog.

Csönd.

Hámár vagyok, Mester. Ébredj! Veszélyben vagyunk, te is, én is. Darth BiAndrea is veszélyben van; nagyobb vész fenyeget, mint valaha.

?!, jött a válasz hirtelen. Darth el Hálát felderült.

Én vagyok az, gondolta örvendezve, Hámár barátod! Fel kellett ébresszelek, Mester, mert veszély fenyegeti a Földet, sőt, még az Isteneket is!

Miféle veszély? kérdezte Darth Gép álmosan.

Egy őserő, egy gonosz lény, akit Lord Planktonnak hívnak. Még Hexameron is fél tőle.

S nekem kell leküzdenem?

Úgy van, Mester.

Álmos vagyok. Aludni szeretnék az Idők Végezetéig.

Sajnálom, de nem lehet. Hexameron maga kért fel, hogy támasszalak újra fel Lord Plankton ellen. Benned van minden reménye.

Miért, Darth BiAndrea merre van? kérdezte Darth Gép.

Darth el Hálát kezdett türelmetlen lenni.

Ő most messze jár, felelte, de nem is ez a lényeg. Ha felkelsz, elmondom, miért rád bízta a feladatot Istenünk.

HA felkelek.

— Ebből elég — mondta Darth el Hálát fennhangon. — Kapu, dobd ki! — parancsolta, és a kapu engedelmeskedett.

Vannak olyan dolgok az életben, amelyek működését még maga Hexameron sem érti.

Amikor Darth Gép lelke újra alakot öltött a Való Világban, néhányan felkapták a fejüket, és Galyatető irányába néztek. Ezek a valakik úgy érezték, mintha valaki valahová hívná őket; de az érzés hamarosan elenyészett, s ők visszatértek tevékenységükhöz.

Érdekes egybeesés: pontosan heten voltak.

Darth Gép felegyenesedett a betonon, s kinyújtóztatta zsibbadt tagjait.

— Örülök, hogy látlak, Mester — hajolt meg feléje könnyedén Darth el Hálát. Darth Gép rápillantott, majd hirtelen bekapcsolta fénykardját és feléje vágott.

A másik Jedi háritotta a csapást. A két kard izzó fényíve egymásnak feszült.

— Mi a faszért nem hagytok aludni? — kérdezte sziszegve Darth Gép.

Darth el Hálát vigyorgott. — Munkára, zsidó barátom. Dolgozni kell!

— Miféle munka?

— A szokásos: a világ megmentése meg ilyesmik. Tedd el a fegyvered, és kövess. Elmesélek mindent.

Darth Gép is vigyorgogni kezdett. — Vagyok olyan jó fej, hogy előtte még megöllek.

— Mégegyszer? — érdeklődött Darth el Hálát. — Az érdekes lesz. — Lehunyta a szemét, és kikapcsolta fénykardját.

Darth Gép lesújtott.

Az izzó fénypenge akadálytalanul suhant át Darth el Hálát testének egyenlítőjén. Az arabus Jedi szemei föl pattantak, és felsikoltott: teste szép lassan kétfelé dőlt. Darth Gép rémulten bámult megintcsak halott barátjára; hiszen nem gondolta volna, hogy a fénykard kárt tud tenni egy szellem testében.

Elhajította a kardot, és térdre esett Darth el Hálát egyik félteste mellett. — Hámár! — kiáltotta, és megrázta. — Hámár! Ne hülyéskedj!

— Nem kell annyira kétségbeesni — mondta akkor egy hang a háta mögött. — Csak vicceltem.

Darth Gép megpördült. Hámár a háta mögött állt, és szélesen vigyorgott.

— Menj te a... — szitkozódott Darth Gép veszettül.

— Elég, barátom — mondta az arabus. — Ideje egy kis figyelmet szentelned a mondanomnak. Mint említettem, veszélyben vagyunk, sőt, még az Istenek Istene is veszélyben van.

— Hexameron? — képedt el Darth Gép. Darth el Hálát bólintott.

— Igen, ő.

— Mi az isten baja lehet egy Istennek? — méltatlankodott Darth Gép.

Darth el Hálát vállat vont. — Fogalmam sincs. Nem magyarázta el kielégítően. A Végső Összecsapást emlegette, meg téged.

— És ki az ellenség? — kérdezte Darth Gép elgondolkodva a hallottakon.

Az arabus Jedi elfordult tőle.

— Egy megtestesült őserő — mondta. — Egy olyan lény, aki állítólag a világ teremtése óta létezik. Évmilliók álmát aludta egy távoli helyen, de most köztünk jár. Lord Plankton a neve.

— Lord Plankton? — csodálkozott el Darth Gép.

— Igen.

— Lord?

— Az.

— ...Plankton?

— Igen — felelte türelmetlenül el Hálát. — Ugyanolyan Jedi, mint mi. Csak sokkal, sokkal erősebb.

Darth Gép nem felelt.

Darth el Hálát a kaput bámulta. — Ám, ha jól értelmeztem Istenünk szavait — folytatta, — akkor nem a Lord az igazi ellenség. Nem őt, pontosabban, nem csak őt kell legyőznöd, Mestere a bajban, hanem valaki egészen mást is.

— Ki légyen az? — kérdezte halkán Darth Gép.

Darth el Hálát megfordult. Odasétált a gonosz Jedihez, és barátságosan hátbaveregette.

— Te — felelte egyszerűen. — Te vagy az igazi veszélyforrás.

Darth BiAndrea ezalatt egy szigeten üldögélt valahol az óceán közepén.

Előtte tábortűz lobogott, pont úgy, ahogy azt a tábortűzek szokták csinálni.

Este volt.

Darth BiAndrea erőlködött.

Erőlködése tárgya a következő volt: a Jedilány megpróbálta kiléptetni a fejéből saját egyéniségének egyik felét (aki ilyenkor mindig a "Másik" nevet viselte), hogy elbeszélgethessen vele.

Éppen ott tartott, hogy feladja az egészet, hiszen semmi látványos nem történt, amikor Galyatetőn Darth el Hálát kimondta új ellenségük nevét. BiAndrea megrázkódott.

Erejének java részét odakoncentrálta az ismert székelykapuhoz, és csodálkozva látta a két kis alakot a kapu előtti mészárlás maradványainak közepette beszélgetni.

— Mester! — csúszott ki a száján a meglepett kiáltás, és talpra ugrott.

— **MÉG NE, NE MENJ ODA** — szólalt meg akkor az égi hang.

— Tessék? — torpant meg a Jedilány.

— **MÉG NEM SZABAD TALÁLKOZNOTOK** — folytatta a hang. — **MÁS LESZ A SZEREPED EBBEN A TÖRTÉNETBEN. VÁRNOD KELL A JELEMRÉ.**

— És mi lesz az?

— **MÉG MAGAM SEM TUDOM. NEM LÉNYEGES. FOLYTASD MEGVÁLTÓI UTADAT, ÉS... ÉS KÉTELKEDJ, AZ ISTEN SZERELMEMRE, MERT EGÉSZSÉGES AZ ÉS TÉMÁT ADSZ A KEZEMBE.**

— Ezt nem nagyon értem, de úgy legyen — hajtott fejet Darth BiAndrea a Teremtő akara-
ta előtt, és visszaült a tűzhöz.

Darth Gép elgondolkodva forgatta kikapcsolt fénykardját.

— Az egómat? — kérdezte értetlenül. — Le kell győznöm az egómat?

— Így kívánja Hexameron, a Tejbekásakavaró. — Darth el Hálát felsóhajtott. — Nos, én mindent megtettem, amit tudtam. — Felállt, és menni készült.

— Hová mész? — kérdezte Darth Gép. Az arabus Jedi a távolba mutatott.

— Ó, csak ide, a teenagerparti kis halászkunyhóba — felelte. — Szeretnék végre béké-
ben nyugodni, ha már meghaltam, vagy mi. Egyáltalán nem hiányzik nekem ez az egész hajcihő.
Nélkülem kell végigcsinálnod.

Darth Gép felpattant. — Nem hagyatsz most egyedül! Szükségem van a segítségedre!

Darth el Hálát csodálkozva torpant meg. — Neked, Mester? Aki mindent jobban tudsz?

— Igen, nekem — vallotta be ingerülten Darth Gép. — Egyedül kevés vagyok ekkora baj
elhárításához.

— Ugyan már — mondta az arabus Jedi. — Megkeresed ezt a Lord Planktont, és elpusz-
títod. Leteszed az egódat, mintha csak a fénykardodat dobnád el, és megöled. A világ megmene-
kül, te visszabújsz a székelykapudba... Boldogság, happyend, lottóötös, mi kell még?

— Nem hiszem, hogy ez ilyen sima ügy lenne. — Darth Gép elkeseredetten bámulta a ka-
put. — Minek keltettél fel, Hámár? Miért nem alhattam át az egészet?

— A te egód a legerősebb a Földön — magyarázta türelmesen Darth el Hálát. — Csak te
győzheted le Lord Planktont. Csak te vagy egyedül Hexameron méltó harcosa.

— És Darth BiAndrea?

— Ő nem tudni, merre jár.

— Idehívhatjuk.

— Azzal a mikroszkópnai egójával? — nevetett fel Darth el Hálát. — Nagy segítség len-
ne, mondhatom.

— De két kardja van — jelentette ki bizonytalanul Darth Gép. — Az már három egy el-
len... A tieddel együtt négy...

— Engem hagyj ki belőle — rázta a fejét az arab. — Engem vár a csónakom és a tee-
nager. Nyugdíjba mentem, Darth, és nem vagyok hajlandó holmi őserőkkel küzdve elhullani.

— Hiszen elhullottál már! — kiáltotta Darth Gép. — Mitől félsz hát? Mit veszíthetsz?

— A lelkem halhatatlanságát — mondta sötéten Darth el Hálát, és eltestetlenült.

Lord Plankton ekkortájt egy sziklával borított hegy tetején üldögélt. Látszólagos nyugalma mögötti mély koncentrációja teljesen láthatatlan maradt az avatatlan szemlélő számára.

Lord Plankton kutatott.

Lelke szélviharként sodort végig a Való Világ lakói között; s közben átjárt minden egyes emberi — és nem emberi — lényt. Láthatatlan szemei az élőlények egójának nagyságát mérték fel, s ő kényelmesen válogatva a kínáló lehetőségek között, egyesével vette szemügyre őket és osztályozta a látottakat.

A Lord fanyalogva állapította meg, hogy a bolygó lakosságának elenyésző hányada rendelkezik csak az ő céljainak megfelelő méretű egóval. Egyre inkább kezdte úgy érezni, hogy feleslegesen jött el erre a távoli helyre, s lehetséges, hogy kénytelen lesz másik bolygót választani céljának elérése érdekében. Szeme egy pillanatra oda pillantott, ahol belépett a Való Világba. S akkor észrevette Darth Gépet, amint az ott gubbaszt magányosan a székelykapu alatt.

Lord Plankton teste lassan vigyorogni kezdett.

Darth Gép összerezgett.

A nyárvégi melegben hirtelen fagyos szélfuvallat simított végig a testén; s mintha valami ismeretlen erő fűrkészte volna végig valami elképzelhetetlen messzségből.

— **MENEKÜLJ!** — mondta akkor a jól ismert égi hang.

Darth Gép elképedve nézett az égre.

— Te még élsz? — kérdezte hitetlenkedve.

— **MENEKÜLJ!** — ismételte a hang. — **VESZÉLYBEN VAGY. A LORD FELÉD TART. FUSS!**

Darth Gép összeszedte minden Erejét, és körbevizslatott. Nem látott semmi olyasmit, amit nem tudott volna legyőzni.

— Hová meneküljek? — kérdezte, miután befejezte a vizsgálódást. — Nincs itt semmiféle...

— Jó látni, hogy vannak még bátor emberek a Földön — jegyezte meg akkor egy jeges hang a háta mögött. Darth Gép megfordult.

— **ÉN MEGMONDTAM** — mondta a hang, és elhallgatott.

Darth Gép szemügyre vette a vele szemben álló alakot.

Vele nagyjából egyidős, pattanásos fiút látott. Hogy valamiben mégiscsak különbözik a közönséges földi halandóktól, azt a kezében hanyagul tartott fénykard bizonyította.

— Jó tudni, hogy végre akad valaki, aki méltó ellenfelem lesz — folytatta a fiú, és közelebb lépett.

— Ki a fene vagy te? — érdeklődött Darth Gép. A fiú körbemutatott, de a szemét egy pillanatra sem vette le a gonosz Jediről.

— Ezt itt — mutatta a hullákat, — én csináltam.

Darth Gép vállat vont. — Nagy ügy. Fegyvertelen kamaszokat lemészárolni! Piha!

A fiú szeme megvillant.

— Az ölés — sziszegte, — a kedvenc időtöltésem. És az energiáik — nyalta meg a szája szélét, — a vitalitásuk, hát az nagyon finom volt.

— Egyél szart — közölte vele Darth Gép, és hátat fordított.

— Azt hiszem, nem értettél meg. — A fiú meglepő módon ott állt előtte. Darth Gép zavarodottan torpant meg. A fiú a szemébe nézett. — Kellesz nekem, ifjú bolond, hogy egóddal az enyémet tápláld.

A gonosz Jedi hátrált egy lépést, és megmarkolta fénykardját.

— Ahhoz előbb meg kell ölnöd — mondta komoran. Ellenfele felnevetett.

— Csak ennyi? — kérdezte. — Legyen! — És villámgyorsan nekiment Darth Gépnek.

A fénykardok sikoltva összecsaptak. Szikrák repültek szanaszét, és a fiú csapása nyomán Darth Gép hanyattesett. Ilyesmi még nem fordult elő vele hosszú pályafutása során.

— Remélem, ennél azért többre vagy képes. — A fiú kényelmesen lépett utána. Darth Gép megrázta a fejét, és talpra ugrott. — Nem szeretném, ha túl könnyen megkaphatnálak!

A fénykardok ismét összecsaptak.

Darth Gép kezdte látni, hogy valami olyasvalakivel áll szemben, aki erősebb, mint ő.

— Lord Plankton? — suttogta. A fiú bólintott.

Darth Gép kivédett egy, a fejének irányzott csapást; és megrettenve tapasztalta, hogy jobb keze könyéig elzsibbad az ütés erejétől. Hátrálni kezdett.

— No de Darthom — gúnyolódott a Lord. — Hová mennél? Máris magamra hagynál? — Csapás csapást követett, félelmetes gyorsasággal; s miközben Darth Gép ereje rohamosan fogyott, a Lord arcán egy szemernyi erőlködés sem látszott.

— Várj meg! — A Lord egyre erősebben sújtott le a gonosz Jedi fénykardjára.

— Pusztulj innét! — kiáltotta Darth Gép. Abban a pillanatban a Lord kardjának fényíve súrolta a Jedi bal kezét, és alaposan összeégette. Darth Gép felkiáltott, és a kezére nézett.

Ujján kormosan, de épen megvillant a Gandalftól kapott gyűrű.

A Lord ránézett.

— Te most nem is itt vagy — mondta akkor Darth Gép, és Lord Plankton megtorpant. Arcán valamiféle halvány zavar futott át. — Nem is látlak! — kiáltotta Darth Gép. — Egy másik bolygón vagy!

Lord Plankton a következő pillanatban eltűnt.

A gyűrű varázsa hatott.

Darth Gép kikapcsolta kardját, és lerogyott. Sérült keze eszeveszetten égett.

A Lord, úgy látszik, valóban eltűnt.

De Darth Gép tudta, hogy még nincs vége.

— És most mihez kezdesz? — kérdezte hirtelen megtestesülve Darth el Hálát.

Darth Gép éppen a kezét gyógyítgatta. Koncetrálása nyomán az égett felületeket halovány rózsaszín bőr kezdte beborítani. A szeme még zavaros volt egy kissé a küzdelemtől.

Darth el Hálát meglengette a kezét Darth Gép szeme előtt.

— Jól vagy? — kérdezte. A gonosz Jedi bizonytalanul bólintott. — Mondd ki az első szót, ami az eszedbe jut! — utasította az arab.

— Egó — közölte habozás nélkül Darth Gép.

Ránézett az arab Jedire.

— Láttad? — kérdezte. — Láttál mindent?

Darth el Hálát bólintott.

— Végig itt voltál? — kérdezte Darth Gép. Az arabus Jedi megint bólintott. — És nem voltál képes segíteni? Hagytad volna, hogy megöljön?

Darth el Hálát vállat vont. — Életben maradtál, nem? Különben is, csak egy kitalált re-gényszereplő vagy, nem haltál volna meg igazán. Akármikor életrekelhetnek a történet folyamán.

— Menj te a búsba — Darth Gép, úgy látszott, komolyan megharagudott a barátjára. — Miért nem avatkoztál közbe? Ketten kikészíthettük volna!

— Talán — mondta higgadtan Darth el Hálát. — Talán nem. Mi a fenét nyavalyogsz? Megoldottad a helyzeted, és még azt a francos egódat sem kellett feladnod.

— Mi köze ennek az egóhoz?

Darth el Hálát felsóhajtott. — A Lordot csak akkor tudod legyőzni, ha megszabadulsz az egódtól. Nem én találtam ki, hanem Hexameron mondta.

Darth Gép hallgatott.

— Ezen múlik minden — folytatta az arabus Jedi. — Ha nem sikerül megcsinálnod, a Föld, a Való Világ, minden, amit egykor teremtettél, elpusztul.

Csönd volt. Darth el Hálát várakozóan nézett a földön ülő Mesterére.

Azután, kis idő múlva Darth Gép a távolba révedt.

— Azt hiszem — mondta, — itt az ideje, hogy összehívjam a Nyolcakat.

Tábortűz lobogott a Kutya-hegyi sátrazóhelyen. Este volt. A tücskök ciripeltek, a madarak dalolgattak; egyszóval mindenki tette a dolgát, amit ilyentájt, estefelé tennie illett.

Darth Gép a tűz mellett iszogatót egy kék pohárból boroskólát, új kedvenc italát. Gondolataiba mélyedve nézte a lángokat, s közben megpróbált valami értelmet keresni bennük.

A tűz mindig lenyűgözte.

Csönd volt.

Azután léptek dobbantak a közelben.

Darth Gép odanézett.

— Jelet kaptam, hogy vársz — mondta köszönés helyett a sötét alak, aki lassan egyre közelebb jött a gonosz Jedihez. Arcát csuklya fedte. A rutinos olvasó azonnal felismerte volna, ha ott van, hogy ez a csuklya ugyanaz, mint amit Darth BiAndrea viselt az első fejezetben, a tóparton. — Hát eljöttem.

— BiAndrea! — kiáltotta örömmel Darth Gép. Felugrott, és megölelte a lányt.

— A többiek? — kérdezte utána Darth BiAndrea. — Itt lesznek?

— Mind a Nyolcan — bólintott a Jedi. — Ma van a napja. Végre összegyűlünk, és megbeszéljük, mi legyen ezután. S végre mindenki megismer mindenkit.

Alighogy a Jedilány leült, újabb léptek hallatszottak.

— Sziasztok — mondta egyszerűen Romboló, és leült velük szemben. — Halljuk, mi a baj?

— Majd ha mind itt lesztek — intette türelemre Darth Gép. — Várj türelemmel, barátom.

— Sajtszag — villant meg Pumpa széles vigyora. Ő is onnan jött, ahonnan a többiek bukkantak fel. — Úgy látom, buli lesz!

— Hello, hello — lépett be a következő pillanatban egy magas, körszakállas alak a fénykörbe. — Újra itt vagyok.

— Ákos? — csodálkozott el Romboló, de senki nem figyelt rá.

Egy alacsony, törekeny lány érkezett egy fiú társaságában. A tűznél ülők érdeklődve figyelték őket.

Darth BiAndrea azonnal felismerte a lányt, noha még sohasem látta.

— Légy üdvöz, Emese — mondta halkan, és helyet szorított maga mellett a lánynak. Emese bólintott üdvözlésképp, és leült.

— Attila vagyok — mutatkozott be a fiú, Emesével együtt jött. — Miről lesz szó?

Végül egy harmadik lány érkezett, mielőtt bárki válaszolt volna a feltett kérdésre.

— Ő kicsoda? — kérdezte Pumpa Darth Géptől. — Még sosem láttam.

Darth Gép felállt, és megölelte a lányt. — Ő a Nyolcadik — mondta. — A Név Nélküli Lány.

— Azért kellett ma egybegyűlnünk mi itt annyian én— kezdte Darth Gép tök bonyolultan, — mert olyan veszély fenyeget mindannyiómat, amilyenre még nem volt példa a történelem folyamán. Legyőztünk én már mindenféle lényeket, múlt-szörnyeket, nephilimeket, ufókat, áruház-

igazgatókat; de ez a mostani ellenfél valamennyinél erősebb. Ha le akarjuk győzni, össze kell tartanom. Mind.

— Ha rettegve dúdolsz, azzal semmit sem érsz — jegyezte meg Ákos.

— Ez így van — mondta Romboló. — Legelső lépésként el kell hagynod a félelmet, mert ha az ellenfél megérzi rajtad, nyert ügye lesz.

— Megint harcolni akarsz? — kérdezte szeliden Emese. — Amikor utoljára találkoztunk, épp búcsút intettél a fegyvereknek. Azt mondtad, hogy megutáltad őket. Meg azt is, hogy a késedet is csak békés célokra fogod használni.

— Azóta sok minden megváltozott — mondta Darth Gép a lánynak. — Ha nem muszáj, valóban nem harcolok senkivel. De most minden jel arra vall, hogy nem ússzuk meg csata nélkül. Az Ellenség, amely most rántámad, nem egy sakkparti révén akarja eldönteni, melyikünk a jobb.

— Egy gyilkos alszik bennem, ne ébreszd fel — énekelte Ákos.

— Bélám, én ezt az egészet nem értem — mondta Pumpa. — Miféle lény az, aki ártani akar nekünk? És mivégre akkor a mandátum? Kenyér!

Darth Gép felsóhajtott. — Egy őserő — mondta halkán. — Egy olyan lény, aki szinte legyőzhetetlen. És tényleg: fogalmam sincs, hogyan fogom legyőzni. Darth el Hálát szerint meg kell szabadulnom az egónktól, csak akkor sikerülhet elpusztítani.

— Helyes — mondta Emese. — Szeretem ezt a... Hálátot. Tetszik a szemléletmódja.

Darth BiAndrea végighordozta pillantását a jelenlévőkön. A jelenlevők összehúzták magukat.

— Állj az egész — mondta határozott hangon. — Először is: ki az, aki tettelesen hajlandó segíteni Darth Gépnek a küzdelemben? Az álljon fel. A többiekre nem lesz szükségünk.

Attila lassan felemelkedett. — Segítetek, ha megmondjátok, mit kell tennem. Mert a fénykardokhoz nem értek. — Homlokán összeszaladt a bőr. — Igazából nem is tudom, mihez értek. Még sosem volt részem ilyesmiben.

Darth Gép a Jedilányra nézett.

— Menj csak haza — mondta azután Attilának. — Ha szükség lesz rád, szólunk. Egyelőre nem tudom, miben lehetnél a segítségemre. De állj készenlétben, mert bármikor hívhatlak.

Attila fejet hajtott, és egy szó nélkül eltűnt.

— Tudom és érzem, hogy merre jársz — fűzte hozzá Ákos, — hiába hiszed, hogy nem vagy itt.

— Így van — nyugtázta Darth Gép, és Pumpára nézett. — Hívni fogom, ha szükségünk lesz rá. Bélám?

— Ha adsz egy kardot, veled megyek a világ végére is! — rikkantotta Pumpa, a Felületes.

— Megbeszélhetjük — bólintott a gonosz Jedi. — Akkor egyelőre maradj. Romboló?

— Nem tudom. — A Harcos elgondolkodva bámult a tűzbe. — Vannak saját problémáim, és túl messze még a megoldás. A Zen még nem teljesen az enyém, mint ahogy én sem vagyok az ő része. Eggyé kell válnom az Univerzummal, meg ilyenek. Nem állhatok harcba melletted úgy, hogy nincsenek letisztázva ezek a dolgok. Ám ha nagy a baj, hívj. Tudod, hol találsz.

— Arigató gozaimaszu — hajolt meg feléje Darth Gép, és a Harcos, szintén mélyen meghajolva, eltűnt.

Emese következett.

— Nem kenyerem az erőszak — mondta, ahogy megérezte magán a kérdő tekinteteket. — De ha úgy érzed, szükséged van rám, maradok.

— Nem akarom, hogy maradj — mondta Darth Gép ellágyulva. — Böven elég, ha megáldasz és gondolsz rám, miközben harcolok. Ismerem az erődöt: abból fogok meríteni, ha az ellenség felülkerekedne.

Emese bólintott, és felállt. — Csináld tisztán — mondta. — Csináld úgy, ahogyan kell. Csináld szeretettel, ahogy tanítottalak. Végy példát a Nagyokról, akik életükkel mutattak utat nekünk. És akkor nem lesz semmi baj. — S eltűnt.

Öten maradtak: Darth BiAndrea, Ákos, Pumpa, Darth Gép és a Név Nélküli Lány.

Darth Gép Ákosra nézett. A szemeiben ott ült a kérdés; és bármilyen furcsa, a válasz is.
— Gondolj rám a békesség éjjelén — mondta Ákos.
— Maradsz? Vagy visszamégy tanítani, ahogyan azt eddig tetted?
— Elmúlt egy tél, elmúlt egy nyár, a hajó kész, a tenger is vár.
— Szóval mész.
— Én idelelni idegen vagyok — állt fel az énekes.
— Ha lesz valami, szólok.
— Az lesz majd a jutalom mindenért: az álmod, ha véget ért, és találkozol velem.
— Lebegsz a semmiben? — vigyorgott Darth Gép.
— Könnybe borul a szem — bólintott Ákos.
— Majd nevet senki sem?
— ...áldod az Én nevem... — és a dalnok köddé vált. Hangja még egy ideig ott lebegett közöttük, azután az is elenyészett.
Darth BiAndrea elhúzta a száját. — Hát ezt jól megbeszéltétek.
Darth Gép elmosolyodott. — Mindketten tudjuk, miről van szó. — Végignézett rajtuk. — Pumpának akkor majd valami új név kell. — BiAndrea felállt.
— Gondolom, nekem kell elvinnem őt Yodához — mondta Darth Gépnek. — Te pedig...
— ...elrejtőzöm egy kis időre — bólintott a gonosz Jedi.

Így hát Darth Gép elrejtőzött: elhagyta a Való Világot, és a Reális Világban bújkált Lord Plankton elől. Darth BiAndrea elvitte Pumpát a Dagoba-rendszerbe, hogy az öreg Mester Jedit faraghasson a Felületesből; mert rájuk hármójukra várt a feladat, hogy megmentse a világot a Gonosztól.

Darth Gép pedig gondolkodni kezdett, hogy miképpen tehetné le végre hatalmasra sikeredett egóját.

Mindezen dolgot véghezvinni persze hatalmas megrázkódtatást okozott neki. Szilárdan meg volt róla győződve, hogy egy bizonyos határon belül nekie mindent szabad, hiszen ki az Isten! büntetné meg gonosz szokásaiért.

Ezeket a bizonyos határvonalakat persze ő maga húzta meg; s szorosan beletartoztak az emberkritizálási, emberkiröhögési játékok is. Minap például Darth Gép és Fotóshop Mónika a Városligetben sétálgatva elkalandoztak a hírhedt Vakok Kertje előtt, s mit láttak odabent? A gyönyörű szeptember eleji napsütésben, egy magasított keretekkel ellátott pingpongasztal előtt két csontvak egyén pingpongozott. Az egyik csökkentlátónak még igen nagy jóindulattal sem nevezhető férfi vidáman kacagva éppen szervált: a kis fehér labda, aki nem tehetett semmiről, szépen elpattogott az ütővel eszelősen hadonászó másik vak előtt, bele a nagyvilágba. A két vak erre, abban a hitben, hogy a labda valahol az asztalon van, nekiállt a túlméretes ütőkkel a fakeretek között söprögetni, miközben pingpongeredményeket vágta egymás fejéhez, és azon vitatkoztak, hogy melyikük vezet. Néhány percnyi eredménytelen keresés után csodálkozva jegyezték meg, hogy ilyen viszonylag kicsi helyen hogy a fenébe tűnhetett el így az a labda.

Darth Gép majdnem összerogyott a röhögéstől.

Ez az eset jobban tetszett neki, mint a "Jég veled!"-ben a jamaicai bobcsapat ötlete.

Darth Gép azon is sokat gondolkodott már, hogy a Fővárosi Kertészeti Vállalat miért fordít megkülönböztetett figyelmet a Vakok Kertjének rendben tartására. A Vakok Kertje ugyanis a Városliget legtöbbit gondozott és legtisztább része. Itt véletlenül sem fordulnak elő szemétkupacok, mint bárhol máshol a ligetben. Gyönyörű növények pompáznak a szépen faragott rózsalugas-állványok alatt, sziklakertek és kis tavak tarkítják a frissen nyírt gyepet. Az egész kert tömény szépséget és idegnyugtató látványt áraszt magából; s mindezt állandó vendégei kedvéért, akik az egészről semmit sem látnak. Normális földi halandó nem léphet be ebbe a paradicsomba.

És még a vakok szórakoztatásáról is gondoskodtak a kert féltőn szerető tervezői. Egy tágas betonplaccon félkör alakban a szivárvány minden színében pompázó(!) fémoszlopok között szlalomfogócskázhat az idelátogató vendég; s ha elfárad, kiülhet a kis menedékház tornácára, melynek szegélyén még véletlenül sincs korlát. Aki feláll, s meggondolatlanul elindul a tornác széle felé, s nem találja el elsőre a keskeny lépcsősort, az menthetetlenül a mélybe hull.

Bámulatos, ugye?

Ahogy egy napon ott hevert kedvese, Fotóshop Móni mellett, Darth Gépnek egetverő gondolata támadt.

— Mi lenne, ha — kezdte kimondani az egetverő gondolatot, — rámszólnál, amikor nem úgy viselkedem, ami emberhez méltó? Amikor nagyképüsködni kezdek vagy épp szerencsétlenkedem?

Fotóshop Móni csodálkozva nézett rá.

— Olyat is szoktál, én uram s parancsolóm? — kérdezte. Darth Gép eltűnődve bólogatott.

— Bizonyosan. Ám mivel én meglehetősen elfogultan látom a velem kapcsolatos dolgokat, hivatalból nem veszem észre, amikor a kelletténél több bennem a fennhéjzás.

— Rendben — egyezett bele Móni kis idő múlva. — Rádszólok.

Darth Gép elégedetten hevert tovább. Mivel több ötlete nem volt, úgy érezte, eleget tett az egója lerakásáért folyó küzdelem kezdő lépéseként.

— Hogyan tudja Mesterünk egyeztetni a Való Világ problémáit a saját kis élete problémáival? — filozofált Darth BiAndrea egy sziklacsúcson ülve.

— **ÚGY, HOGY MINDIG FÉLRETOLJA ŐKET EGY MEGFELELŐ REKESZBE** — mondta a jól ismert égi hang. — **AKÁRCSAK IMÁDOTT JAPÁNJAI.**

— De ez nem működhet sokáig. Előbb-utóbb meg kell oldania a problémákat — vélte a Jedilány.

— **AHOL AZ AKARAT CSÓDÖT MOND, MAGÁTÓL NYÍLIK MEG AZ ÚT** — felelte a Teremtő.

— Ez a Gyűrűk Urában van — állapította meg Darth BiAndrea. — Ezzel nem megyek semmire.

— **CSAKUGYAN** — sóhajtott a Teremtő. — **AKKOR HÁT: ELKÜLDÖK HOZZÁD VALAKIT, AKI JOBBAN EL TUDJA MAGYARÁZNI NEKED, MIRŐL IS VAN SZÓ. OTT LESZ VELED MINDENÜTT, MINDIG. A NEVE HONTÁSZ.**

Nem sokkal később Darth el Hálát materializálódott Darth BiAndrea mellett.

— Csáó — közölte az arab a meglepett Jedilánnyal. — Kezdem ugyan unni, hogy mindenféle hülye ötlet miatt visszarángatnak ebbe a történetbe, de a Teremtőnk annyira könyörgött... — Tenyerét a Jedilány felé nyújtotta.

Darth BiAndrea odapillantott.

A gonosz Jedi tenyerén egy rusnya kis fekete pók ült.

— Ő Hontász — mondta Darth el Hálát egykedvűen. — Állítólag a tanácsadód lesz.

— Hello — integetett a kis pók.

Darth BiAndrea elképedve nézett hol a pókra, hol az arabus Jedire.

— Nem veszed el? — érdeklődött Darth el Hálát.

A Jedilány nyelt egyet.

— A pók a Hontász? — hitetlenkedett.

— Hontász vagyok, a pók — felelte a rusnya jószág. — Szakképzett tanácsadó és araknofóbikus. Szereted a pókokat?

— Nem — mondta döbbenetben Darth BiAndrea.

— Hát akkor kettőnk viszonyára leginkább az "értékes munkakapcsolat" kifejezés lesz a legtalálhatóbb. — Hontász hangja egyáltalán nem tűnt sértődöttnek, inkább vidám volt. — Mert-hogy a főnök szerint együtt kell dolgoznunk.

— Kitűnő — sóhajtotta Darth BiAndrea, és az égre pillantott. — Köszönöm szépen! — kiabálta. — Most aztán jól kisegítettél!

Kinyújtotta a kezét, átvette Hontászt az arabus Jeditől.

A kis pók elfészkelődött a Jedilány tenyerében.

— Segítségemre leszek — ígérte. — De nem én leszek az egyetlen.

— Ezt hogy érted? — kérdezte Darth BiAndrea.

Hontász mocorogva felelt. — Eljön majd valaki, aki az egyik legtitokzatosabb szereplő ebben a könyvben.

— Szintén egy pók? Vagy valami másfajta féreg?

— Olyasmi. Ember, vagy legalábbis annak néz ki. A neve: Gunga.

— Gunga? — képedt el Darth BiAndrea. — Ez a Teremtő egyre hülyébb neveket talál ki.

— Á, ez még semmi — lelkendezett Hontász. — A teljes neve: Gunga, a burját vadász, Aki A Végső Megoldást Kínálja.

Darth BiAndrea hallgatott.

— Kellemesen csengő név — jegyezte meg Darth el Hálát, és egy furcsa pillantást vetett az ég felé.

— **TALÁN NEM TETSZIK VALAMI? HÍVHATNÁNK TÉGED PÉLDÁUL DARTH SAJTOS ROLÓNAK IS, NEM?**

— Jól van, na — hunyászkodott meg az arab. — Elvégre egy szót sem szóltam.

Darth BiAndrea közben tanácstalanul méregette a tenyerében ücsörgő pókot.

— De hova a fenébe tegyem? — morfondírozott. — Nem akarlak agyonnyomni, Hontász, bár nem tudom, miért nem. Sokkal egyszerűbb lenne.

Hontász ezúttal sem sértődött meg.

— Ez nem a Godzilla — mondta oktató hangnemben. — Itt nem a méret a lényeg. De ha már itt tartunk: a Teremtő azért küldött, hogy segítsék neked megérteni a dolgokat. Őt perce ismerjük csak egymást, de máris az a gyanúm, hogy a legelső dolog, amit abszolúte nem értesz, az te magad vagy.

A Jedilány nem felelt.

— Persze, tudom, mindenkinek ezt a legnehezebb: önmagát megismerni, feldolgozni és megérteni — csacsogott tovább vidáman a kis pók. — Képzeld el, egész vallások alakultak ki az évezredek során ennek a problémának — mely véleményem szerint az egyik legnagyobb emberi probléma — a leküzdésére. A fatalisták például...

— Mi a fenéről beszélsz itt össze-vissza? — vágott közbe Darth BiAndrea. Hontász elhallgatott. — Itt most nem rólam van szó, hanem... — elakadt.

— Na? — diadalmaskodott Hontász. — Kapisgálsz már, ugye?

— Mit? — kérdezte halkán a Jedilány.

Hontász vigyorgott. — Darth Gépet akartad emlegetni, nem? Ugye? Na és ki ő neked? Na és te ki vagy neki? — Hagyta, hogy a Jedilány eméssze egy kicsit a gondolatmenetet, azután folytatta. — Akkor miről is beszélünk?

Darth BiAndrea maga elé bámult.

— Az Egyről — suttogta. Hontász bólogatott.

— Pontosan! — kiáltotta, aztán megkomolyodott a hangja. — Ismerd meg önmagad, és megismered őt és a Világát.

A Jedilány hallgatott.

— És akkor minden könnyebb lesz — folytatta a pók. — Sokkal könnyebb, meglátod.

Miután Lord Plankton sikeresen visszakíváncozott, s ezáltal vissza is tért a Való Világ napsütötte, szmogborította tájaira, azonnal felkereste az S & C Áruházlánc Rt. Buda Áruházának

második emeleti Matávpont-kirendeltségének Internet-részlegét. Itt óvatosan, mondhatni: csodálkozva szállta meg egy fiatal férfi testét, aki éppen nyakig belemerült a webek világába.

Lord Plankton lenyűgözve bámulta a férfi szemein keresztül a képernyőt. A hatalmas mennyiségű információ láttán arra a következtetésre jutott, hogy ezen a bolygón még a számítógépeknek is hatalmas az egója, főleg ennek az Internet nevű valaminek köszönhetően. Ide-oda kattintgatva az egérrel Lord Plankton hamarosan eljutott egy keresőprogramba, melynek megfelelő rubrikájába egy pillanatnyi heves koncentráció után a következő címet írta be: www.taurom@freemail.c3.hu.

S ez, mint köztudott, Darth Gép e-mail címe vala.

S bár nem vette észre, Lord Plankton tevékenységét kíváncsi szemek fürkészték.

Hexameroni sugallatra Fotóshop Móni elindult munkahelyéről, az áruház fotóosztályáról a lépcsőház felé, hogy zsenge tüdejét kis kátrány és némi nikotin meg egyéb adalékanyagok segítségével rongálja egy kicsit. Útközben elhaladt a billentyűzet fölé görnyedő Lord háta mögött, s ahogy a közelébe ért, fejében egy vészcsengő szólalt meg. Megtorpant egy pillanatra, és megbámulta az előtte ülő alakot; s bár fogalma sem volt, miért, de szörnyű gyanú támadt vele kapcsolatban.

Lord Plankton ekkor szerencsére bele volt merülve Darth Gép e-mail levelezésébe: egy rezéledő vigyorral az arcán olvasta a képernyőn megjelenő betűket. Nem vette észre a háta mögött álló lányt. Ahogy tekintete a "darabka" szóra siklott, és fejében hirtelen összeállt a kép, a vigyor gonosz kis kacajjá terebélyesedett. — Szóval nyolcan vagy — suttogta maga elé félig hangosan.

Móni döbbenet pillantott a képernyőre, majd a férfire. Azonnal megértett mindent. Egy szó nélkül fordult sarkon, és kisetett a lépcsőházba. Útközben két vak férfi tűnt föl neki, akik valamiféle pingpongeredményekről beszélgettek.

Darth Gép telefonja megszörrent.

— Igen? — kérdezte a telefontól a gonosz Jedi.

— Szia, én vagyok — mondta Móni. A hangja idegesnek tűnt. — Van itt a Skálában egy ember, aki a te leveleidet nézegeti az Interneten.

— Micsoda? — ugrott fel Darth Gép. — Ki az?

— Nem tudom — felelte a lány. — Sose láttam még itt bent. Ott ül a Matávnál, és amikor arra mentem, pont a Nyolcokról beszélt magában. És nevetett.

Darth Gép elsápadott. — A Lord! — suttogta. — Visszajött!

Most Móni hökkent meg. — Kicsoda? Milyen Lord?

A Lord figyelmesen szemügyre vette a Darth Gép által elküldött levelek listáját. A listáról leginkább a címek érdekelték. A címek pedig ott sorakoztak szépen egymás után a képernyő jobb felső sarkában.

Lord Plankton közelebb hajolt a monitorhoz, lehunyta szemeit és koncentrált. A címek a fejében sorra megelevenedtek, izegtek-mozogtak, alakot öltöttek és megmutatták neki tulajdonosuk kinézetét.

S mivel a legtöbb levél Darth BiAndreának szólt, így a Jedilány szerepelt a legtöbbet a Lord kis fejbéli műsorában.

— Megvagy — suttogta a Lord gonosz éllel, és elhagyta a Skála Buda áruház területét.

Darth BiAndrea, noha meglehetősen távol volt tőle, hideglelősen összerázkódott.

Aztán teltek a napok.

Egy reggelen végül — odakint már hüvesebbek lettek a hajnalok — Darth BiAndrea és Darth Pumpa megjelentek Darth Gép színe előtt.

— Hali — köszöntötte Jedihez nem illő módon Mesterét a Jedilány.

— Egy Fender StratoCaster — hajolt meg könnyedén Darth Pumpa Darth Gép felé.

— Ebben a részben rengeteg a Darth! — kiáltotta meglepetten Darth Gép.

— **ÍGY VAN, VAGY MI** — közölte egy égi hang.

Csend lett. A három Sith-lovag elégedetten és Erejük teljességének Erőt adó tudatában² szemlélték egymást.

— Mondhatom, gyönyörű — csipogta akkor hirtelen egy vékonyka hang Darth BiAndrea válláról. — A Három Jómadár, Hexameron Vazallusai, A Pékek Kezének Megkötői, Az Orgazmus Ellenzőinek Barátai, A Pingpongozó Vakok Kikacagói, satöbbi.

Darth Gép szeme elkerekedett.

A Jedilány vállán egy aprócska, rusnya pók ült. Darth Gép szentül meg volt róla győződve, hogy a pókot hallotta megszólalni.

— Ja, ez itt Hontász — mondta a Jedilány könnyedén. — Ne is törődj vele. Folyton valami Gungáról beszél; ez a mániája. Egyébként olyan, amilyen.

— Hontász vagyok, a pók — csicseregte az apróság, és lábat nyújtott Darth Gépnek. A gonosz Jedi óvatosan megrázta.

— Kimondhatatlanul örülök, hogy találkoztunk végre — folytatta Hontász vidáman. — Annyi mindent tudok rólad, de még sohasem láttalak szemtől-szembe.

— Ki a fene ez? — kérdezte a lánytól Darth Gép, és keze észrevehetően fénykardjának markolata felé mozdult. BiAndrea vállat vont.

— A Teremtő küldte segítségül — felelte. — Eddig nem sok hasznát láttam, de kezdem megkedvelni. Még sohasem volt saját pókom. És ez ráadásul beszél.

Darth Pumpa vigyorgott.

— Emil bátyám sikitófrászt kapna, ha látná — mondta. — Ő komoly arachnofóbiában szenved, mint tudjátok. Nem bírja a pókokat, meg ilyesmi.

— Minden csütörtökön szakrendelek — közölte komoly hangon Hontász.

— Kuss — közölte vele Darth BiAndrea. Hontász sértődötten elhallgatott.

Darth Gép megvakargatta a feje búbját.

— Ideje lenne — kezdte bizonytalanul, — valahogy értelmesen folytatni ezt a történetet. Kedvenc szerelmem, Fotóshop Móni jelentette a minap, hogy a Lord eljutott az Interneten keresztül hozzád; vagy legalábbis a nevedig — bólintott a Jedilány felé. — Hogy ez mennyire veszélyes rád nézve, azt meg nem tudom most mondani. Mindenesetre nem árt az óvatosság.

— Merrefelé jár most a Lord? — kérdezte Darth BiAndrea. Darth Gép tanácstalanul tárta szét kezeit.

— Fogalmam sincs. De nem lehet túl messze. Az Erő zavarosabb, mint valaha. Van valakinek valami használható javaslata az üggyel kapcsolatban?

— Menjünk el Egyiptomba — javasolta vidáman Darth Pumpa. — Még sohasem jártam Afrikában, és Finna szerint...

— Baszd meg — morogta Darth Gép.

— Darth Pumpának igaza van — szólalt meg csendesen a Jedilány. — El kell tűnnünk valami olyan helyre, ahol a Lord nem találhat ránk azonnal. Legjobb lenne, ha külön-külön menénk.

— És akkor mi hasznunk lesz belőle? — kérdezte Darth Gép.

— Semmi. — A Jedilány elgondolkodott. — De a Lord a világegyetem legerősebb egójára vadászik. Ez pedig te vagy. Ha együtt maradunk, ennek az egónak a kisugárzását a végtelenségig felerősítjük, és a Lord könnyebben rábukkan. Veszélyt hozunk rád, mint ahogy te is ránk.

² Az Erő egy olyan energia, amely sohasem fogyhat el, hiszen mindenütt jelen van és egyfolytában önmagát spandolja.

— És mi lenne — szólt bele váratlanul Hontász, — ha közösen próbálnátok meg rájönni, honnan ered Gép eme hatalmas méretű egója?

A három Sith-lovag a kis pókra meredt.

Az vidáman folytatta az eszmefuttatást.

— Mert nem azért mondom, hogy csesztesselek benneteket, de eddig nem sok mindent tettetek annak érdekében, hogy valahogy megbírkózzatok ezzel az alapvető problémával.

— Ezt hogy érted? — kérdezte ellenséges hangsúllyal Darth Gép.

Hontász nem vette fel a kesztyűt. — Mióta megismertelek titeket, vagy téged, ha így jobban tetszik, semmi mást nem csináltatok (tál), minthogy a Darabkáidat utasítottad erre-arra. Pimpából Jedit faragtattál, BiAndreát különféle küldetésekbe hajszolod, *miközben folyamatosan mindkettőjük egóját növeled a tanításaiddal*. Nem gondolod, hogy ideje végre valahogy nekifogni lerakni a sajátodat?

Darth Gép nem felelt.

— Mert szép dolog másokon segíteni bölcselkedéssel — folytatta a pók, — de honnan veszed a jogot, hogy taníts, amikor még magad sem tudsz eleget?

— Csak azt teszem, amire Emese tanított — felelte Darth Gép. — Úgy próbálok viselkedni velük, mint egyenrangúakkal.

— Megint egy bölcsélet — fanyalgott Hontász.

— Ha nálam alacsonyabb szintűvel találkozom, és mégis, nem becsülöm le — folytatta a gonosz Jedi, — akkor segítek rajta, hiszen a magam szintjére emelem. Ha pedig olyannal akadok össze, aki nálam jóval fejlettebb, igyekszem vele is egyenrangúként beszélni, s ezáltal én emelkedem az ő szintjére. Így mindenki jól jár körülöttem.

— Ez pedig megint csak az egódat növeli. — Hontász legyintett. — Reménytelen eset vagy. Nem kellene annyira csodálnod önmagad, úgy sokkal könnyebb lenne.

— De hogyan érhetem el azt? — kérdezte Darth Gép.

Hontász vállat vont, méghozzá egyszerre nyolcat.

— Ne mondd ki társaságban az olyan mondatokat, mint ez a fenti is.

— Miért?

— Előbb gondolkozz el azon, miért mondtad el ezt az előbb.

Csönd.

— Nos? — sürgette a gonosz Jedit a pók. — Miért mondtad el ezt az egészet?

— Nem tudom — jött a dacos válasz.

— Dehogynem — mondta Hontász. — Nézz magadba! Birtokában vagy a fenti bölcseségnek, ugye?

Darth Gép bólintott.

— És akkor a Darabkáid is tudják, ugye? — folytatta a pók.

Darth Gép kissé habozva, de újfent csak bólintott.

— Engem pedig a Teremtő küldött, tehát feltehetőleg én is ismerem ezeket a nézeteket, vagy nem?

Bólintás.

— Akkor? — kérdezte Hontász diadalmasan.

Darth Gép nyelt egyet.

— Mert ha a négy lény közül nem te mondod ki, rosszul érzed magad. Így van vagy nem? Mert folyamatosan azt hiszed, hogy ha nem adod jelét annak, hogy ott vagy a szeren, megszégényülsz, vagy legalábbis ugyanolyan szürkének fogsz látszani, mint a többiek. — Hontász elégedetten vigyorgott. — Így akarsz te folyton elismerést, sőt, csodálatot szerezni. Néha azt kell hinnem, ez az egyetlen dolog, ami éltet. Állandóan az egódat erősítgeted felesleges tudálékoskodás által, csak hogy elhited magaddal: te is tudod, amit mások. Hogy te is vagy valaki. Ez persze nem lenne baj, ha tudnád, hol a határ a kimondandó és a nem feltétlenül kimondandó dolgok között. Ez a határ az, amit elsőként fel kellene kutatnod.

— De miért teszem ezt? — kérdezte Darth Gép megsemmisülten.

— Ezt neked kellene megválaszolnod — felelte a pók. — Gondolj arra, hogy honnan ered ez a vágy. Hogy kik azok, akik folyton szükségét érzik önmaguk reklámozásának.

— A frusztráltak — mondta Darth BiAndrea.

— Úgy van, a frusztráltak — vágta rá Hontász. — Azok, akik nem merik elviselni magukat olyanak, amilyenek. Akiknek szükségük van az állandó elismerésre. Akik betegesen rettegnek a magánytól.

— Ez abszurd — borzongott meg Darth Gép. — Pont én, aki...

— Igen, pont te — mondta élesen Hontász. — Birtokában vagy némi bölcsességnek, elismerem. De még korántsem vagy a bölcsességnek azon fokán, amikor az elme rájön arra, hogy a megszerzett tudást hogyan használja fel. Mert te rosszra használod; pontosabban: rosszul használod. Mit mondanak a buddhisták a bölcsről?

— "Aki igazán bölcs, az hallgat. Az igazi bölcs számára a csönd a tökéletes beszéd" — idézte Darth Gép.

— Így van — mondta Hontász. — És akkor most tedd fel magadnak a kérdést: csakugyan annyira bölcs vagy?

— Nem tudom — vallotta be egy kis idő múlva Darth Gép. — Teljesen összezavartál, Hontász. De azt kezdem látni, hogy több vagy, mint aminek mutatod magad.

— Igazat szóltál — hajtotta le szerényen potrohát a pók.

— Aha, és mi a helyzet a te egóddal? — kérdezte gúnyosan Darth BiAndrea.

Hontász elgondolkodott. — Veszélyes dolog az egó — felelte óvatosan. — Alattomosan kerül elő, s veszi birtokba az ember — vagy pók — lényét; s ha egyszer már megvetette a lábát, nehéz elűzni.

— Akkor mit tehetünk? — kérdezte Darth Gép.

— Azt neked kell kitalálni — válaszolta Hontász, és elhallgatott.

Odakint eleredt az eső.

Lord Plankton eközben ismét meditálásba fogott egy távoli hegycsúcson. Lelke végigszárguldott a Föld nevű sárfatál eldugott zugaiban, és a Nyolcakat kutatta.

Darth BiAndrea, Darth Pumpa, Darth Gép és Fotóshop Móni pediglen a Kutya-hegyi táborhelyen elmélkedtek szorult helyzetükről.

A sátraikat már felverték a kies rét egyik szegletébe, nem messze a tűztől. A lángok vetette fénykör épphogy elérte a ponyvák alját, s kísérteties árnyékot rajzoltak az éjszaka amúgy is fekete mozivászójára.

Darth Gép egy vastag fahasábot dobott a tűzbe.

— Azt hiszem, rájöttem — szólalt meg. A többiek kíváncsian pillantottak rá. — Meg kell találnom azt a pontot, ahol elhatároztam, mégha tudat alatt is, hogy nem hagyom magam, és fejlesztem az egyéniségemet a legyőzhetetlenségig.

— Nem hinném, hogy egyetlen ilyen pont van — mondta Darth BiAndrea. — Egyetlen dolog nem változtatja meg az embert. Maximum megingatja egy kicsit; de teljes páfördulást nem okozhat.

— A fene se tudja: igazad lehet — ismerte el Darth Gép. — Ha nincs más megoldás, akkor pontról-pontra fogom megoldani a rejtélyt. Vannak sejtéseim, de könnyen lehet, hogy egyedül nem leszek képes szembenézni azokkal a dolgokkal.

— Segítünk, Bélám — jelentette ki Darth Pumpa. Fotóshop Móni közelebb húzódott Darth Géphez, és átölelte.

— A küzdelemhez Erő kell — mondta halkán. — Ezt megkapod a Darabkáidtól. Kell hozzá kitartás: ezt magadnak kell előállítanod. És kell hozzá némi nyugalom és nem kevés szeretet: ezt majd én adom neked.

Darth Gép megcsókolta a lányt.

Az éjszaka előkúszott rejtekéből, és beborította Kutya-hegyet.

Néhány nappal később Darth Gép álmában elutazott a távoli múltba.

Álmában újra kisgyerek volt, és látta, ahogyan a régi dohányzóasztal előtt ülve körmöl valamit. Verseket írt, maga sem tudta, miért, de roppant elégedett volt magával. Közben néha idegesen az órájára nézett: közelgett a három óra, amikor nevelőapja hazatér a munkából. Addigra el kell tüntetnie a füzetet, a tollat, és úgy kell tennie, mintha egész idő alatt olvasgatott volna. A nevelőapja nem szerette, ha ír; verés terhe mellett megtiltotta, hogy verseljen. Hogy miért zavarta ez őt annyira, arra sohasem adott magyarázatot.

Évekkel később a kis Darth Gép vakmerően kikutatta nevelőapja szent és érinthetetlen fiókját, és elképedve talált rá egy régesrég, megsárgult lapú, barna kötésű füzetre. A füzetben a nevelőapja írása rejlett. Egy befejezetlen regény volt az. Katonai akció, titok, UFO-leszállás, minden volt benne. Pontosan olyan dolgok, melyeket a nevelőapja, saját állítása szerint utált és értelmetlennek tartott. Pontosan olyanok, amelyeket szigorúan tiltott.

És a kis Darth Gép arra gondolt: a nevelőapám azért büntet az írásért, mert valaha régen ő is megpróbálkozott velem, és nem sikerült neki. És látnia kell, hogy én jól fogalmazok, jobb ötleteim vannak, hiszen az iskolában is a legjobb magyarosként ismernek és velem íratják az ünnepi beszédeket; és a nevelőapám talán féltékeny erre. És ha nem akar szembesülni a kudarcával, akkor egyszerűen csak annyit kell tennie, hogy megtiltja az írást.

A kis Darth Gép akkor elhatározta, nem fogja hagyni, hogy a nevelőapja értelmetlen tiltása miatt elessen az írás örömétől. A tiltás ezen a ponton átváltozott élete legnagyobb elismerésévé; hiszen a féltékenység az irigységből születik, s az irigységet a csodálat szüli.

Ettől kezdve a kis Darth Gép meg volt róla győződve, hogy idővel remek író válhat belőle.

És még valami felsejlett benne. Egy alkalommal azt olvasta valahol, hogy két ember közül az az intelligensebb, amelyik átlát a másikon. Azzal, hogy felfedezte nevelőapjának ezt a halovány kis emberi gyarlóságát, úgy érezte, átlát rajta. Tudatalatt az rögződött benne, hogy nevelőapja fölé emelkedett, és új tudása birtokában már könnyebben fogja tudni kezelni a nála erősebb akaratú embert, mint eleddig.

Intelligensebbnek érezte magát. Intelligensebbnek és erősebbnek.

Amikor elmesélte mindezt Darth BiAndreának, a Jedilány elgondolkodva nézett rá.

— Hontász azt mondta, talán a magánytól félsz — mondta. — Nem jut eszedbe erről semmi?

Darth Gép eltűnődött.

— Talán csak egy vers, amit a minap költöttem — felelte. — Így hangzik:

MAGÁNY

Ülök a vécében, egyedül, egymagam,
kapum már tárva, eredményre várok.
Körülöttem csempék, illatos vegyszerek,

de én mégis csak társaságra vágyok.
De nem pont arra, ki belőlem szület' majd,
hiszen az túl büdös, és nincs is néki szája;
s túl rövid életét, mit nekem köszönhetne,
mielőtt lehúzó, tán szememre hányja.
Így míg várok bátran, könnyem csak kicsordul:
mennyre magányos kis lény csak az ember;
ha beül vécére, hová mind' gyalog jár,
melléülni társnak soha senki nem mer.

— Szép... szép ez a vers — hazudta Darth BiAndrea. Megrázkódott. — De most komolyan: el kellene gondolkodnod arról, amit Hontász mondott.

— Sosem gondolkodtam: miért pont most kezdeném? — csattant fel önérzetesen Darth Gép. — Mindig az ösztöneimre hagyatkoztam, ahogy a többi Jedi.

— De most a Való Világ, a te Való Világod sorsa a tét. — A Jedilány megrázta a fejét. — Nem nézheted tétlenül a pusztulását. Főleg, hogy a pusztta döntéseden áll vagy bukik az egész.

A gonosz Jedi nem felelt.

Aztán kis idő múlva azt mondta:

— A nevelőapám kényszerített rá, hogy olyan legyek, amilyen. Idáig hálás voltam neki ezért, hiszen megtanított a hazugságra, az önfegyelemre, a félelem leküzdésére, és arra, hogyan lássak át mások szándékain. Szó szerint belekényszerített ezekbe a dolgokba, mert csak így élhettem túl őt.

— És már nem vagy hálás neki ezért?

— Már nem; bár igazság szerint nem is tudom, hogy vajon tényleg ő lenne-e ebben a hibás. — Darth Gép felsóhajtott. — Mert kétségtelen, hogy ő indított el az egómhoz vezető úton; de az, hogy ekkora legyen, már a saját tudatos munkálkodásom eredménye.

— Ezt hogy érted? — kérdezte Darth BiAndrea.

Darth Gép végigfutott az emlékein.

— Eleinte tudatalatt kerestem azokat a dolgokat, amelyek emeltek rajtam egy keveset — mondta. — Azokat a dolgokat forszíroztam, amik mentek, sőt, nagyon jól mentek. A barlangászás, a túrázás... Kimondhatatlanul büszke voltam rá, hogy olyasmit csinálok, amit kevesen. Persze később ezek a dolgok annyira az életem részévé váltak, hogy elképzelni sem tudtam volna nélkülük a létezését. Aztán meg ott volt az írás: miután a magyartanárnőim, főleg Ica, el voltak ájulva a verseimtől (pedig nem is olyan jók, mint hittem), én is elájultam magamtól; azt képzeltem, művész vagyok, aki majdan az egész emberiségnek valami felejthetlent ad.

— És nem?

— Hát nem — mondta a gonosz Jedi. — Még csak középszintű költő sem vagyok.

— Akkor miért írsz?

Darth Gép elgondolkodott.

— Mert rájöttem, hogy nem az a fontos számomra, valaha kiadják is a műveimet vagy sem — felelte. — Az a fontos, hogy én kiadom magamból ezeket a dolgokat, és, amikor kedvem támad rá, újra előveszem és elolvasgatom őket. Olyan, mintha valamiféle naplót olvasnék, amelyben minden benne van: az akkori álmaim, vágyaim, örömöm, bánatom... minden. Írni szeretek, világokat alkotni, és már kurvára nem érdekel, hogy mások is elolvassák, vagy örökre csak az enyéim maradnak. És amikor erre rájöttem, akkortól lettem képes tisztán, gondolkodás nélkül, őszintén leírni mindent, ami bennem van.

— Ja, ezt már sokszor, sok helyen emlegetted.

— Mert így van. — Darth Gép felpillantott az égre. — Én, aki ott vagyok, a Nagybetűs isten!, végre leír bármit, ami az eszébe jut.

Darth BiAndrea felsóhajtott. — Nagyon nehéz lesz attól az egótól megszabadulni.

Darth Gép a messzeségbe révedve, lassan bólintott egyet. — Igen — felelte. — Nagyon nehéz lesz. De sikerülnie kell.

Darth Gép és a többi Darth szalonnát vacsorált a Kutya-hegyi kis táborhelyen, amikor az égen fényes meteor villant át.

— Milyen csodálatos is a természet — mélázott Hontász, a pók, aki egy nagyobb szalonnadarab zsírmolekuláit szívogatta élvezettel. — Ímé, egy egyszerű, lehetőleg mikroszkópi anyagdarabka lezuhan az űrből, és mi, gyatra földi halandók (és regényszereplők) itt ámulunk látván, s kívánságokkal, halálesetekkel hozzuk összefüggésbe. Hajha...

Darth Gép meglepetten pillantott a beszélő szalonnadarab felé.

— Mi baja ennek? — kérdezte teljesen hasonulva.

Darth BiAndrea vállat vont. — Nem tudom — felelte bátran. — De most legalább nem arról a Gungáról beszél.

Darth Pumpa és Darth el Hálát, a Nyugdíjaskorú nem szólaltak meg. Így ez a bekezdés hamar véget ért.

A szalonnavacsora után a Sith-lovagok és Fotóshop Mónika csendben bámulták a tűz lobogását, pontosan úgy, ahogy azt a szabad ég alatt sátorban éjszakázó emberek szokták, nagyjából egy órával lefekvés előtt.

— Miért olyan fontos számunkra, mink akik itt vagyunk így egybegyűltem, a zene és filmek világa? — dobott be azután nem sokkal később egy témát Darth Gép eltűnődve.

— Hmm... — felelte Darth Pumpa.

— Érdekes kérdés — jegyezte meg Darth el Hálát, és a lángokba köpött.

— Tulajdonképpen arról van itt szó... — kezdte fontoskodva Hontász, de Darth BiAndrea félbeszakította:

— Kuss, pókállat! — A Jedilány elkomolyodott. — Beszélgettünk mi már valaha erről?

— Nem vala a válaszom leve — felelte merészen Darth Gép. — De eddigi életem során minden fontos, és kevésbé fontos eseményt végigkísért valamiféle zenemű, esetleg film hangulata. Egy-egy szám, egy-egy kép iszonyatos erejű pusztítást — vagy épp ellenkezőleg, építést — tud véghezvinni az emberben és Sith-lovagban.

— A dalok által kiváltott eufórikus érzelmi hatások élettani jelenségeire gondolsz, lovag? — kérdezte meg Darth Pumpa.

— Arra, Bélám, arra — bólogatott buzgón a gonosz Jedi.

— Akkor csak annyit mondhatok vidáman: sajt! — vágta ki magát a csávából Darth Pumpa.

— S nemcsak a dalok, de a filmek is ugyanígy hatnak agytekervényeim izotópjaira — folytatta Darth Gép. — A minap is megtekintettünk egy olyan filmpozst, mely láttán szívem megdobbant, s a belső világomban eddig felhalmozott információtömeg újabb morzsákkal gyarapodott. — Beleharapott a kezében tartott, szalonnazsíról ékes kenyérszeletbe, majd csámcsogva Darth BiAndreára pillantott. — Akkor határoztam el, hogy a Padavanom lesz. Jó lesz-é?

A Jedilány bólintott. — Akaratod parancs, Mester. Akkor holnap kitisztítatom a Padavanruhámat.

— Moss vagy soha! — rikkantotta vidáman Darth Pumpa.

Darth BiAndrea attól kezdve a padavanok hagyományos hajviseletét hordva járt-kelt a Való Világban.

A Reális Világban eközben pedig lélekrepesztő események történtek. Fotóshop Móni szülei, jobb dolguk nem lévén, váláshoz készülődtek.

Móni apja, egy igen jeles ember, miután felesége (azaz Móni anyja) elköltözött otthonról egy ismeretlen férfi oldalára, nagyon nekikeseredett. Móni és Darth Gép igyekeztek minden lelki segítséget megadni neki ebben a nehéz helyzetben, de a csalódott férj nem nagyon akarta hagyni magát. Nyugtatókkal és féldeci vodkákkal feküdt este az ágyba; napközben főleg csak tengett-lengett, és minden mondatában megemlékezett hűtelen nejről.

Darth Gép persze, saját példáját sűrűn emlegetve, elhalmozta Móni édesapját mindenféle jótanáccsal. Tudta persze azt is, hogy a maga egyéves házassága össze sem hasonlítható Móni szüleinek huszonöt együtt töltött évével; de meglepetésére azt tapasztalta, hogy a válásoknál, úgy tűnik, nem a kor számít; hiszen Móni apja pont azokat a tüneteket produkálja, mint amiket Darth Gép produkált annak idején. De Darth Gép mintha valahogy *tudta* volna, mi a megoldás ilyen helyzetekben.

Mert ivott, cigizett, füvezett, csavargott, nőzött, és direkte spanolta magát szeretett felesége ellen. Persze ez sem a szó szoros értelmében vett jó megoldás; de még mindig jobb, mint otthon ülni és keseregve bámulni a lakás különböző pontjait; azért a lakását, ahol a minap még ott bolyongott fel s alá a kedves lény.

Igy hát Móni és élete párja felajánlották Móni apjának, hogy jöjjön velük mindenfelé: kirándulni, barlangászni, kocsmázni, satöbbi. Ám Móni apja mindaddig még nem volt hajlandó kimozdulni otthonról, és mulatni egy kicsit.

Pedig állítólag sírva vigad a magyar.

Mónit pediglen külön megviselte ez az egész história.

Egy reggelen Darth Gépből hirtelen kitört mindaz a felgyülemlett negativitás, amit szerelme önállótlanlansága felett érzett. Nagyon lecseszte párját, és figyelmeztette, hogy ideje erősebbé és felnőttebbé válnia. Móni ugyanis — még saját bevallása szerint is — hagyta magát egy kicsit el-kényeztetni; ezáltal gyakran vannak olyan pillanatai, amikor szereti kiszolgáltatni magát.

Ezzel még nem is lenne baj; a gond csak az, hogy sokszor nyíltan látszik rajta, hogy merő kényelemből nem csinálja meg a megcsinálnivalót. A lecseszés óta persze Móni azonnal észreveszi magát ezekben a szituációkban, és igyekszik kijavítani a hibát. Látszik rajta: mindent megtenne azért, hogy ne veszítse el szerelmesét.

Darth Gép és párja a minap meglátogatták Móni édesanyját és annak új párját.

Furcsa érzés volt, anyyi szent.

Móni édesanyjának új párját szintén Attilának hívják, és zenész. Gitáros. Otthona egy budai kis utcában rejlik, egy szakadt, ám módfelett romantikus kis tetőtérbeépítéses lakás. Darth Gép megállapította, hogy maga is szívesen feladna mindent, ha ebbe a lakásba költözhetne, annyira megtetszett neki. Móni is ugyanezt mondta. Kezdi megérteni anyja döntését. Ez az egész válás-dolog mintha kezdene letisztázódni.

Am egy reggelen mégis baljós dolgokra ébredtek.

Pénztelenség. Veszekedés. Nikotinhiány.

Persze, ha két ember, vagy mi igazán szereti egymást, akkor ezek a fent leírt dolgok, ha nehezen is, de megoldhatóak. Am most mintha összecsapnának a hullámok Fotóshop Móni és Darth Gép feje fölött.

Hogy mi is történt?

1. Darth Gép jelzi, hogy idegbeteg, mert elfogyott a cigije.
2. Fotóshop Móni jelzi, hogy már megint az ő számláját kell mínuszba tenni, ha pénzt akarnak cigire.
3. Darth Gép megjegyzi, hogy eleddig az ő fizetéséből éltek, azért fogyott el a pénzük.
4. Fotóshop Móninak nincs véleménye.
5. Darth Gép valóban idegbeteg: elmondja, hogy neki sem áll szándékában emlegetni azt a hónapot, amikor nyolcvanezer forintot költött el Mónival közösen.
6. Fotóshop Móni sírni kezd.
7. Darth Gép gonoszkodik. Egyre-másra teszi a hülye megjegyzéseit, miközben azzal védekezik, hogy valószínűleg csak a nikotinhiány beszél belőle.
8. Végül, kétszeri szakítás után közös megegyezésre jutnak: vesznek cigit. Az első slukkok után ismét dűl a szerelem.
9. Este Móniéknál, a vidám szeretkezés után, amikor Darth Gép már belenyugodott, hogy végül is nincs semmi baj, Fotóshop Móni közli: Darth Gép úgy megbántotta délelőtt, hogy valószínűleg nem fogja tudni túltenni magát rajta.
10. Darth Gép másnap igen rosszkedvű. Elmagyarázza szerelmének, hogy az előző két jelentős kapcsolata is ehhez a mostanihoz kísértetiesen hasonlóan kezdett végetérni.
11. Fotóshop Móni is rosszkedvű. Darth Gép folyamatos faggatózása eredményeként bevallja, hogy édesapja szerint nem illenek össze.
12. Darth Gép nem érti a dolgot. Ha ő szeret valakit, akkor mások véleménye — még a szüleié is — az egyik fülén be, a másikon ki. Meglátása szerint akinek egy ilyen megjegyzés szöveget üt a fejébe, és lehangolja, az nem igazán szerelmes a másikba. Ezt este el is magyarázza párjának.
13. Móni kijelenti, hogy szeretne majd néha egyedül lenni egy kicsit. Darth Gép megretten: úgy véli, hogy párja arra akarja fordítani ezt az egyedüllétet, hogy átgondolja a kapcsolatukat.
14. Darth Gép lélekben elkönyveli, hogy ennek a kapcsolatnak immár vége van.
15. Fotóshop Móni keresztül-kasul szervez. Az egyetlen hétvégi fix közös programjukat felrúgva lefoglalja magát egész hétvégére, és látszólag Darth Gépre bízta, hogy az átmegy-e hozzájuk, vagy sem. Amikor Darth Gép kijelenti, hogy logikai szempontok miatt inkább otthon, ill. erdőben alszik, Mónin egyáltalán nem látszanak a megbántás, a szerelmes hiánya felett érzett fájdalom jelei.
16. Darth Gép véleménye szerint Móni akárhogy állítja, hogy nagyon, sőt, egyre jobban szereti, ez nem igaz. Ezt el is magyarázza neki, de a lány váltig tiltakozik.
17. Móni pénteken délelőtt elindul dolgozni. Az induásnál még mindig szerelméről biztosítja Darth Gépet, és arról, hogy várja vasárnap délután.
De Darth Gép nem biztos benne, hogy el fog menni a lányhoz vasárnap.

A helyzet itt tart most, ebben a kialakulatlan állapotban.

Minden hosszú kapcsolatban vannak olyan periódusok, amikor valamelyik fél úgy érzi, egyáltalán nem szerelmes a párjába; s általában azt sem érti, hogy miért van ez. Darth Gép tisztában van ezekkel a tényekkel, s iszonyatosan küzd, hogy megtarthassa szerelmét. Ám az mintha egyáltalán nem igényelné ezt a küzdelmet. Meg sem próbálta rábeszélni szerelmét, hogy mégis csak aludjon ma náluk; sőt, mintha megkönnyebbült volna, hogy a gonosz Jedi ma elmegy az erdőbe. Korábban Móni hangot adott annak, hogy mennyire nem szereti, ha Darth Gép egyedül megy ki sátorozni; — most ez az aggodalom meg sem fordult a fejében.

Mindezekből a jelekből Darth Gép csak egyetlen következtetést tud levonni: vége. Fotóshop Móninak már nincs szüksége órá.

Az egyik előző rész folyamán Darth Gép feltette már ezt a kérdést: vajon ki lesz az, aki nek annyira szüksége lesz órá, hogy a felesége legyen? Hogy kitartson mellette jóban-rosszban, életük végéig?

Vajon miért pont van két embernek szüksége egymásra?

Mi az az erő, amely egymás mellett tartja őket?

Az ember állítólag társas lény.

T. L. Garp felesége szerint John Irving könyvében: "Író vagy." "Oda az kell," feleli Garp, "a sokéves töprengés gyakorlata emberi kapcsolatokon, a folytonos rágódás két ember közösségén, a szerelem reménytelenségén; az egyezkedések bonyodalmain, a részvét szükségén."

Az élet nem más, mint emberi kapcsolatok kusza, szövevényes halmaza.

Ez a négy könyv is erről szól. Sőt, a világ összes könyve, filmje, dala, meséje, — minden erről szól.

Vajon melyik ösztön következménye lehet ez? Vagy nem ösztöné?

Úgy terveztek minket, hogy a lelkünk akkor képes a leggyorsabban tanulni, ha más emberekkel kerülhet kapcsolatba. Vannak persze, akiknek erre nincs szüksége: azokat vagy bolondnak tartjuk és lenézzük, vagy jóginak, fakírnak, szerezetesnek hívjuk, és esetleg még csodáljuk is. Hogy kinek van, melyik formának igaza? Azt sajnos majd csak Odaát tudjuk meg.

De egy biztos: akkora egóval, amekkora Darth Gépnek van, nem lesz könnyű átférni a Mennybe vezető alagút torkolatán.

Viszont: a Pokol állítólag kellemesen tágas és jól fűtött hely.

Visszatérve az emberi kapcsolatokra: Darth Gép úgy véli, hogy azok folyamodnak az írás-hoz, akiknek valamiféle okból kifolyólag nehezebben megy ez a szinte már hagyományosnak mondható kapcsolatteremtés a többi emberrel.

Darth Gép kiskorában igen nagyon frusztrált volt. Azután írni kezdett, és néha, amikor sikerült egy-egy érzést, egy nyomasztó hangulatot kiírnia magából, sokkal jobb kedve lett, és végre tudott közeledni a többiekhez. Ám a legtitkosabb gondolatait mind a mai napig ugyanúgy megtartja magának, mint ahogy azt a többi ember is teszi; hiszen a legteljesebb őszinteség csak néhány személlyel kapcsolatban életképes.

Az már azután az egyéntől függ, hogy melyik módszerét választja a kapcsolatok ápolgatásának.

Mert lehet hazudni.

Lehet hallgatni.

Lehet féligazságokat mondani.

Vagy őszintének lenni, és remélni, hogy nem sértődik meg halálosan az illető.

Lord Plankton hazug alak. Lételeme az igazság hiánya.

A Darthok a féligazságok és a hallgatás mesterei.

Nem kell sok tudás hozzá, hogy valaki Darth legyen. Elég hozzá meglátni a Való Világot. Az pedig ott van mindenben: a születésben és a halálban, a fényben és az árnyékban; a szavakban, a szívekben, a levegőben és a földön. Csak meg kell ismerni és megszeretni, és nem elmene-külni előle. Ismerni és elismerni önmagad, elfogadni és tanulmányozni, hogy a reakciók és az érzelmek kiszámíthatóbbak legyenek. Uralkodni kell tudni magán az embernek, egészen addig, míg meg nem szünteti maga körül azokat a tényezőket, amelyek önuralomra sarkallják. És ha ez sikerül, Darthszá válik.

És a Való Világ magától rátalál.

De még a Való Világ is tartogat meglepetéseket.

Darth Gép sem ismeri még teljesen önmagát.

Egy gyenge pillanatában Darth Gép feltelefonálta Fotóshop Mónikát annak kies munkahelyén. S Móni arra kérte Darthot, hogy mégiscsak jöjjön elébe este, s aludjon vele, mert hiányzik neki a gonosz Jedi ölelése.

És Darth Gép úgy-ahogy megnyugvott. És, ahogy szerelmesétől így visszakarta féktelen jókedvét, úgy érezte, ideje megküzdenie azzal a Lorddal.

A SZÁMOK ADÁSA FEJEZET

Darth BiAndrea ekkortájt nagyon messze volt Darth Géptől.

Darth Pumpa füvet szívott, és autókban emberek életét kockáztatta nap mint nap a Reális Világban.

Darth el Hálát magára öltötte ágyékkötőjét, és türelmesen várakozott az Óperjanciáns-teenager-parti kis halászkunyhójában.

Fotóshop Móni, bár nem vallotta be, kétségek közt vergődött otthonában.

A Nyolcak, szanaszét a világban, a saját problémáikkal voltak elfoglalva. Néha megtorpantak a mindennapok rohanó forgatagában, és a messzeségbe kémleltek: mindannyian úgy érezték, hogy hamarosan történni fog valami.

Darth Gép pedig morfondírozott.

A Világ újratemtése volt a morfondírozás tárgya.

Ha a Reális Világot tekintette, ezt látta: egy olyan bolygón élt, amely túlnépesedve hemzsegett az emberi faj példátlanul sokszínű egyedeitől. Sajnos, ebben az volt a rossz, hogy hatmilliárd embertársából Darth Gép ötmilliárdot érzett ellenségének, vagy legalábbis olyanak, akivel nem szívesen kerülne kapcsolatba az elkövetkezendő évezredekben.

A Világ ott imbolygott egy ezredforduló küszöbén.
Örület.

Hogy milyen a Reális Világ?
Elég hozzá megnézni egy tévéhíradót.

A tévéhíradók kilencven százaléka negatív hírekkel van teli.

Darth Gép ámulva szokta figyelni a halálos balesetek, háborúk, brutális bűncselekmények és egyéb, "ha nem lenne, ki kéne találni"-típusú emberi aljasságok e széles tárházát. Mintha a Világ csakugyan a végzete felé rohanna, méghozzá szemmel láthatólag örömmel és önként. A távirányítású emberek korát éljük, a klónozott birkákét, a lila hajét és a művégtagokét.

Spártában tudtak valamit a világ természetéről.

Darth Gép ücsörgött Kecské-hegy tetején, a kedvenc szikláján, és az alatt elterülő tájat nézte. Elérkezett arra a pontra, amin oly sok történetben oly sok főhős átesik: kételkedni kezdett abban, hogy érdemes megmentenie a Földet.

Mert ezt a bolygót végérvényesen tönkretettük.

Kiirtottuk az erdőket, kipusztítottuk az állatokat, elhasználtuk a természetes energiaforrásokat. Méreggel telítettük meg az őselemeket: a földet, a vizet és a levegőt. Kifelé kutakodunk, a világűrbe, pedig lenne itthon dolgunk elég. De az emberek odafent a ranglétrák csúcsain kezdenek rádöbbsenni, hogy minden hiába: olcsóbb és kivitelezhetőbb egy újabb lakhelyet keresni a végtelen feketeségben, mint ezt a mostanit kitakarítani és rendbe hozni. Szomorú, de ez van. Kicsit túlzásnak hathat, amit állítok, de akárki akármit mond, ez már egy lejátszott meccs. Nincs

más dolgunk, mint hátradőlni, és lesni, hogy meddig húzhatjuk még. Közben meg igyekezni kiévezni a csöndet, amit a megmaradt erdők nyújtanak.

A Világ a lába előtt hallgatott. Darth Gép szomorú volt.

Az emlékei pedig, bár korántsem azzal a szándékkal, mint régen, ismét megjelentek.

Már nem nyugtalanították a gonosz Jedit. A háta mögött egymás után váltak ki a sötétségből az ismerős alakok, és kört alkottak a régi bombatölcsér körül. Varázsütésre tűz lobbant a mélyedés alján, és Darth Gép lassan odaballagott.

Őt figyelte mindenki.

Ő pedig megszólította őket.

— Gyertek — mondta halkán, — s mindenki vigye el, ami az övé.

Egy Móni nevű lány lépett előre.

— Elviszem a gyermekkorod egy darabkáját — mondta. Darth Gép bólintott. — Elveszem végre azt a pillanatot, amikor ott beszélgettünk a templom előtt, s te azt hitted, azért történik mindez, mert szeretlek.

— Szeretted — felelte a gonosz Jedi.

Móni bólintott. — De nem úgy, ahogy akkor gondoltad. Ma már tudod. — Kinyújtotta kezét, és megmarkolt valamit a levegőben. Azután hátralépett, és visszaállt a többiek közé.

Darth Gép csodálkozva konstataálta, hogy egyáltalán nem okozott fájdalmat neki a dolog. Nem volt ideje elgondolkodni ezen, mert már jött is a következő alak: egy alacsony, tömzsi cigánygyerek, vérző fejjel.

— Hát te meg ki vagy? — kérdezte meglepetten Darth Gép a kisgyerektől.

— Nem ismered meg? — kérdezett vissza szelíden a kisfiú. — Mikor akkora voltál, mint én, egyszer összeverekedtünk. Én ébresztettelek rá először, hogy mennyire könnyen lennél képes ölni: elkaptad a fejem, és egy betonkerítés sarkába verted. Nyolcévesen.

— Győzni akartam — hajtotta le a fejét Darth Gép. — Azután valaki lefogott. Én pedig éveken rágódtam rajta: azt hittem, pszichopata vagyok és börtönben végzem majd.

A kisfiú bólintott. — Sokáig megmaradt benned ez. Amikor a többiek azt hitték, azért nyeled le könnyebben a sértéseket, mert félsz...

— Valóban félted — folytatta Darth Gép. — De nem tőlük, hanem attól, hogy valami szörnyűséget követek el. Emlékszem, egyszer az általánosban egy kövér, gonosz, mindenki által utált fiú nagyon megbántott. Egy léccel estem neki; olyannal, amilyenekkel az iskolai térképek széleit keretezik. A nyakszirtjén törtem el a lécet: összeesett. Senki sem tudta, hogy a torkára céloztam, — de elfordult.

— Elvihetem ezt? — tudakolta a cigánygyerek. — Elvihetem ezeket a perceket?

— Vidd csak — bólintott a Jedi. A cigánygyerek pedig elvitte.

Mozgolódás támadt: Ilus lépett elő.

— Szia — mondta egyszerűen.

— Szia — mondta Darth Gép.

Nézegették egymást.

— Megváltoztál — mondta végül a lány.

— Te nem — felelte Darth Gép. — Ugyanolyan vagy, mint amikor utoljára láttalak. Szép vagy, és komoly; pedig a szemeid most is nevetnek, mint mindig. Azt hiszem, a szemeidbe szerettem bele.

— Hát valóban szeretted? — kérdezte a lány. A gonosz Jedi bólintott.

Hallgattak.

— Sokáig tervezgettem — mondta egy kis idő múlva Darth Gép, — hogy visszamegyek egy pár év múlva, és számon kérem tőled a történeteket.

— Haragudtál rám, mert nem válaszoltam többé arra a levélre? — a lány lesütötte a szemét.

— Nem — rázta a fejét Darth Gép. — Haragudtam rád, mert az enyém lettél. Egy év kellett hozzá, mire felfogtam, hogy mi volt ez. Hogy tanulnom kell még rólatok, nőkről.

A lány ránézett. — Akkor tudod, miért jöttem.

— Tudom — mondta a gonosz Jedi. — Azt mondják, a felnőttkor kezdete nem feltétlenül esik egybe az első szeretkezés idejével. De most mégis azt hiszem, akik ezt mondják, tévednek. — Felemelte a kezét, és megölelte a magas, karcsú lányt. — Vidd el — súgta a fülébe. — A tiéd. — S a lány magával vitte a gonosz Jedi gyermekkorát.

Ismét egy Móni jött.

— Hát itt vagyok végre — jelentette ki. — Hogy miért, azt nem tudom ugyan; de azt igen, hogy szerettelek volna viszontlátani.

— Én is — vallotta be Darth Gép. — Tartozom neked egy bocsánatkéréssel. — Elbizonytalanodott, de azután összeszedte magát. — Sokáig úgy állítottam be a dolgokat, mintha te ott a Balatonon a szeretőmmé lettél volna. Ha valaki rákérdezett, sosem feleltem, csak sokatmondóan mosolyogtam. És azóta nem hagyott nyugodni a dolog, hogy nem lett volna szabad. A barátságunkat mocskoltam be ezzel. És önmagamat aláztam meg, Üvegszemű.

— Hát nem felejtetted el! — nevetett a lány.

— Semmit — vidámodott meg Darth Gép is, látva, hogy a lány nem haragszik rá. — Egyetlen szavadat sem. Az Üvegszemű Halászt sem, Péteredet sem, a húgodat sem, semmit. Életem legszebb nyara volt az, azt hiszem.

— És mit tanultál belőle? — kérdezte Móni.

— Hogy hogyan udvaroljak, s hogyan tudjam visszafogni magamat, ha kell — felelte Darth Gép. — Hogy tiszteljem a fajtádat, és soha ne higgyem azt: csak miattunk léteztek.

— Akkor elviszem a hitetlenségedet — jelentette ki a lány. — Úgyis csak gondot okoz, örömet sohasem.

És így is tett.

Finna jött, két másik lány társaságában.

— Szép kis gyülekezet — mondta rosszallóan a fekete hajú természetgyógyász. — Csupa nő. Csupa szerelem.

— Nem a te világod, igaz, Skorpió? — vigyorgott Darth Gép. — Ha férfiak lennének, bezzeg jól éreznéd magad.

— Lehet — felelte a lány. — Amióta őket ismerem, másként látom a dolgokat — mutatott a mellette álló lányokra.

Darth Gép elkomorodott.

Azután letérdelt.

És fejet hajtott.

— Bocsássatok meg nekem — mondta halkán. — Mindhármótoknak hazudtam. És mindhármótokat elvesztettem. Ha ez vigaszt nyújt: keményen megfizettem érte. Nagyon keményen.

A lányok nem feleltek.

— Mi nem elvinni jöttünk — szólalt meg azután Finna Viki. Darth Gép csodálkozva nézett fel. — Megbocsájtást hoztunk neked. Én is, ők is. — A lányokra mosolygott, s azok órá. — Végül is: valamennyien túléljük azt a korszakot, nem? — Kinyúlt, megsímogatta Darth Gép arcát; majd hirtelen megfordultak, egyszerre, s elmentek.

Hedviga lépett előre.

— Szervusz, drága — mondta imádnivaló székelly tájszólásával. Darth Gép rámosolygott.

— Én sem vinni akarok. — A lány elkomorodott. — Pontosabban: semmi olyat nem akarok elvinni, ami nem az enyém.

— Mit szeretnél? — kérdezte Darth Gép.

Hedviga lehajtotta a fejét.

— Azt mondtad nekem akkor éjjel — mondta, — hogy szeretsz. S úgy is néztél ki, mint aki igazat mond. — Közelebb lépett, és tekintetét a gonosz Jedi szemére emelte.

A szemeiben könnyörgés volt.

— Mondd, drága — kérte halkán, — bizonyosságot akarok. Hazudtál nekem? Vagy tényleg szeretted?

Darth Gép megfogta a lány kezét, és a szívére tette.

— Sohasem hazudtam neked, havasok lánya — felelte. — Amikor a karjaimban tartottalak, amikor a kezedet fogtam, amikor sétáltunk az utcán és együtt nevtünk, szerettelek.

De te azután visszamentél Erdélybe, s én nem láttalak többé. És a fellángolás hamvadni kezdett: az a pár telefonbeszélgetés nem volt elég hozzá, hogy életben tartsa. És féltem tőled, hogy te sem bírod ki: hiszen túl szép voltál ahhoz, hogy sokáig pártában maradj. Akkor még nem hittem el, hogy a szép lányok semmiben sem különböznek a kevésbé szépektől; hogy a szépség és a hűség nem egymást kizáró fogalmak.

Hedviga bölintott. — Csak ezt akartam tudni. — Egy pillanatig még mosolyogva nézte Darth Gépet, azután elengedte a kezét, és hátrább lépett. — Isten veled, szerelmem! — kiáltotta. — Éljen boldogan, havasok fia! — S Darth Gép nem látta többé.

Azután, utolsóként, Eszterke lépett elő a sötétségből.

— Szia — mondta. — Hogy vagy?

Darth Gép nem felelt. Nézte a feleségét, és arra gondolt, hogy tud valaki ennyire kevés idő alatt ennyire idegenné válni.

— Megkukultál? — kérdezte Eszterke. — Mondj már valamit!

— Szervusz, kicsi Eszterkeállat — mondta kedvesen Darth Gép. — Ne vedd komolyan: csak a "dr. Mászógép bácsiból" idéztem.

— Tudom — Eszterke leült a földre. — Nincs egy cigid?

Darth Gép megkínálta, majd maga is rágyújtott. Eszterke kíváncsian nézett körbe.

— Nahát, ennyi nőd volt? — kérdezte. — Kotsist nem látom.

Darth Gép lehajtott a fejét. Azután megint a lány szemébe nézett.

— Ez lett a vesztem, mindkettőnk veszte — énekelte.

— Mi bajod?

A gonosz Jedi elvigyorodott.

— Ha velem vagy — magyarázta, — nem bírom ki, hogy ne mutassam meg: én vagyok az erősebb, az okosabb, a több. Emlékezz csak: az egész együtt töltött életünk másból se állt, csak vetélkedésből, meg egymás pocskondiázásából. Azok voltak az egyetértés pillanatai, amikor a többi embert néztük le és nevtük ki, közösen.

— Ez most hogy jön ide, pszichomókusom? — kérdezte Eszterke.

— Az előbb kapásból Kotsist kerested. Miért? — kérdezett vissza a gonosz Jedi.

— Mert ő az, akinél elkezdődött a mi széjjelmenésünk.

— Legalábbis részedről.

— Mert te annyira velem akartál lenni akkoriban, hogy nem győztél megcsalni — vágott vissza lány. — Mert annyira kellettem neked!

Darth Gép hallgatott.

— Miért csaltál meg? — kérdezte Eszterke.

— Nem tudom — felelte Darth Gép. — Még ma sem tudom megmagyarázni. Rengeteg apró oka volt; olyan okok, amik tulajdonképpen nem is azok, csak... csak kifogások, mentegetőzések. — Rápillantott felesége arcára. — De visszaadtad, nem?

Eszterke dacosan hallgatott.

— De az nem ugyanaz — mondta végül. — Az már nem ment meg semmit. A túske örökre az emberben marad. S a kábítószerezésed csak lendített rajta egyet, pont akkor, amikor kezdtem újra azt hinni, hogy most már nem fognak meglepetések érni.

Darth Gép kihúzta magát. — Mondd! — csattant fel. — Még mindig azt hiszed, hogy csak az én hibám volt?!

Eszterke nem felelt.

Darth Gép várt.

— Nem tudom — mondta végül a lány. — Fogalmam sincs, melyikünk hibája volt. Végül is egyikünk sem okolhatja a másikat, hogy ki kezdte meg ki folytatta. Talán meg kellett volna maradnunk örökre barátoknak, és nem beleugrani az együttélésbe. Talán mégsem illünk össze, pont azok miatt, amit az előbb mondtál. Az örökös vetélkedés miatt.

— Soha nem fogok még egy hozzád hasonlót találni — mondta Darth Gép. Azután elvi-gyorodott. — De te sem olyat, mint én. Soha többé senkivel nem fogjuk úgy megérteni egymást, mint régen.

— Ez egy olyan kapcsolat volt, ahol igazából egyikünk sem volt hajlandó alkalmazkodni. — Eszterke beleszívott egy utolsót a cigibe, majd messzire pöckölte a csikket. — Sokszor engedtem neked, néha észrevétlenül, némán; néha veszekedve és megsértődve. De ez — nézett mélyen a gonosz Jedi szemébe, — nem azonos az alkalmazkodással. És ettől, mindentől függetlenül — nézett körbe a réten, — tudd meg: soha nem fogom megbánni, hogy a férjem voltál. Hogy te voltál az első, akivel együtt éltem. Ezt már senki sem veheti el tőlem.

— Tudom — felelte Darth Gép.

Eszterke felsóhajtott. — No mindegy — mondta. — És mi van a darabkáiddal?

— Megvannak. — Darth Gép elmosolyodott. — Emlékszel, amikor arról beszélgettünk, hogy lehet, te vagy a basevóm? És viszont?

— Emlékszem — nevetett Eszterke. — Tévedtünk, igaz?

— Tévedtünk — felelte a gonosz Jedi. — Talán csak egy szériában gyártottak minket. Talán csak véletlen volt ez a nagy egyetértés. Talán csak a gyermekkorunkban kellene keresni a választ.

— Miféle választ? — vont a szemöldökét Eszterke.

— Hogy mi dolgunk volt egymással négy és fél éven keresztül — felelte Darth Gép. — Hogy miért maradt annyi kérdés utánunk. Hogy mire volt ez jó: szerettük egymást valóban, vagy csak az együttlétbe voltunk szerelmesek?

— Te még most sem engedted el igazán — suttogta Eszterke. Darth Gép nevetett.

— Elengedtelek — mondta. — Azt már megtanultam Finna után, hogy hogyan kell. Másról van itt szó.

— A sors — mondta Eszterke. — A karma, ugye?

— Az — bólintott a gonosz Jedi.

Felállt, kinyújtózott, és megfordult. A hatalmas fakeresztet bámulta a bombatölcsér mellett. — Évekbe is beletelhet, mire rájövök, mi volt ez.

— Időd van — mondta Eszterke, és Darth Gép ismét bólintott egyet.

— Igen — felelte. — Idóm, az van.

Hallgattak.

Azután eljött az idő, és Eszterkének mennie kellett.

— Nem viszel el semmit? — kérdezte Darth Gép, de a lány csak a fejét rázta.

— Hát akkor... szia — mondta a gonosz Jedi.

Eszterke elindult. Ám mielőtt alakját felitta volna az éjszaka, megtorpant, s visszanezett.

— Attila! — kiáltotta, igazi nevéen nevezve Darth Gépet.

— Igen?

— Az előbb azt kérdezted, nem viszek-e el semmit — mondta a lány halkán. Azután felszegte a fejét. — Hát tudd meg: már elvittem. — A szeme könnyes volt. — A verseid, a könyveid... Épp elég az nekem. — És eltűnt a sötétben.

— Nem tartozunk egymásnak semmivel! — kiáltotta utána a sötétségbe Darth Gép.

— Semmivel! — kiáltott vissza a lány. Azután a szó visszhangja is elhalt, és Darth Gép egyedül maradt a hegytetőn.

És sokáig nem zavarta senki.

Hosszas válogatás után Darth Gép a küzdelem legalkalmasabb színhelyéül végül Kutyahegy mellett döntött.

Kora reggel ment ki oda, egyes-egyedül. Kiszemelte a rét egy igen jellemző, virágokkal borított pontját, és leül a fűbe. Levetette sötét köpönyegét, Kipakolta nadrágja zsebéből a cigaretát és az öngyújtót; maga mellé helyezte féltve szeretett fénykardját.

Lassan lehunyta szemeit, és megkattant állapotba ringatta magát.

Egy élet, amit élek.

Csak egy élet.

A többi nem számít.

A Tan, — semmi.

A Való Világ, — semmi.

Darth Gép nem is létezik.

Körülötte a Való Világ halványodni kezdett.
És csak jöttek, jöttek képek egymás után.

Wayne odavezette a barátnőjét egy különálló kis vitrinhez a hangszerboltban. A vitrin belsejében egy tip-top, csillogó, hófehér elektromos gitár volt látható.

— Mi ez? — kérdezte a lány csodálkozva.

Wayne pedig hódolatteljes alázattal térdet hajtott a gitár előtt.

— Egy Fender StratoCaster — mondta elfülő hangon.

— Ó — mondta a lány.

Arthur Dent rémült arccal csukta be az ajtót, és nekivetette a hátát.

— Mi történt? — kérdezte Ford. — Mi van?

Arthur Dent sápadtan pillantott az ajtóra.

— Ford — mondta, — egy hadseregnyi majom van odakint. És mind velünk akarja megbeszélni azt a Hamlet-szövegkönyvet, amit kidolgoztak!

A mező közepén ott állt egy férfi, és a legelésző lovakat bámulta. A szeme könnyes volt, de a lovak nem törődtek ezzel. Békésen sétálgattak ide-oda a mezőn a lemenő nap fényében.

Bilbó törte a fejét, hogy mi legyen a következő kérdés. Közben jobb keze véletlenül a zsebébe tévedt, és ujjai hirtelenül rátapintottak a gyűrűre.

— A kérdés, a kérdés... — motyogta Bilbó, s ahogy megérezte kezében a gyűrűt, hirtelen felrikkantott. — Mi van a zsebemben?

A mező virágai közt, mintha mindig is ott lettek volna, hatalmas, égis éző téglafalak magasodtak.

Darth BiAndrea ott ült a Gellért-hegyi betonplacc szélén, és az éjszakai várost bámulta. Azután az arca elmosódott egy pillanatra, és egy régen elfeledett lány arcát öltötte magára. Darth Gép ott ült mellette, fogta a kezét, és elfordult. Nem birt a lány szemébe nézni.

Azután Darth Pumpa jelent meg.

Darth Gép kinyitotta a szemét, és felnézett.

— Isten hozott, jó Pumpám — mondta. Darth Pumpa bólintott.

— Most, ugye? — kérdezte halkán. Darth Gép lehajtotta a fejét.

— Azt hittem, együtt csináljuk majd — mondta kis idő múlva a Felületesnek. — De azt hiszem, mégiscsak egyedül kell túlesnem rajta. Jobb lesz így. És igazából senki sem segíthet rajtam, csak én magam. Ez az én ügyem.

— Tudom — felelte Darth Pumpa. — Vannak dolgok, amikben még a Darabkák sem nyújthatnak támaszt. És az egód pont ezen dolgok egyike.

Mi csak utat mutathatunk. És most már az út végén vagy. — Darth Pumpa körülnézett, és elmosolyodott. — Okahey — mondta. — Jó nap ez a halálra. — S azzal köddé oszlott.

Darth BiAndrea jelent meg a fűben ülő gonosz Jedi mellett. Elég volt egyetlen pillantást vetnie Mesterére, s azonnal tudta, miről van szó.

— Szóval elhatároztad magadat végre — mondta a Jedilány. — Régóta várom ezt a percet. Régóta várom ennek a könyvnek a végét.

— Most már vége lesz, ígérem — felelte Darth Gép. — Tudom, ezt mondtam két résszel ezelőtt is: de tényleg, most már valóban itt a vége. Elég volt az önmarcangolásból. Valami újat kell elkezdenem.

— És mi lesz az? — kérdezte a Jedilány.

Darth Gép vállat vont, azután egy különös pillantást vetett a lányra.

— Még nem tudom — mondta. — Valamit azonban el kell mondanom. — Felsóhajtott. — Szeretlek, BiAndrea.

— Tudom — felelte halkán a lány. — Én is szeretlek.

— Tudom — felelte a gonosz Jedi. — És mindketten tudjuk, hogy nem szabad.

Darth BiAndrea hallgatott.

— Tökéletes pár lennénk — tűnődött Darth Gép. — Egy darabig. Mert hitünk szerint minden párkapcsolatnak vége szakad egyszer, kivéve az igaz, őszinte barátságot. Ezért nem sza-

bad nekünk szeretkeznünk, satöbbi, satöbbi. Mert fontosabb vagy a számomra, semmint egy ilyen apróság miatt elveszítselek.

— És Móni? — kérdezte a Jedilány.

Darth Gép a fűbe bámult.

— Ő az a pajzs, akit kettőnk közé tartok, Padavan. Ő az, aki majd távol tart tőled.

— De hát... szereted. Vagy nem?

— Szeretem — bólintott a gonosz Jedi. — De az ő világa nem a miénk. Sejtelve sincs a Való Világ létezéséről. És talán soha nem is lesz. Szeretem, de nem illünk össze. Hozzám te illesz.

— **HÁT RÁJÖTTÉL VÉGRE** — dübörögte a jól ismert égi hang. De meglepő módon most nem a fejük felől hallották, mint rendesen, hanem Darth BiAndrea válláról.

Meglepetten pillantottak oda.

Hontász volt az.

— **IGEN, ÉN VAGYOK** — mondta a pók. — **ÉS FELETTÉBB ÖRÜLÖK, HOGY ELÉRKEZTÉL VÉGRE AZ ÚT VÉGÉRE; ÚGY ÉRTEM, A VALÓDI VÉGÉRE. ÉPPEN ITT VOLT AZ IDEJE.**

— Hontász? — csodálkozott Darth Gép.

— **EZ MOST LÉNYEGTELEN** — szerénykedett Hontász-Teremtő. — **EZ VOLT AZ UTOLSÓ, AMIT BE KELLETT VALLANOD MAGADNAK A KÜZDELEM ELŐTT. VALAHOL MINDIG IS SEJTETTED, NEM? NA UGYE! ÁM VAN ITT VALAMI, AMIT FELTÉTLENÜL EL KELL MONDANOM.**

— Igen? — nézett rá Darth Gép.

— **HA BE IS FEJEZED EZT A KÜZDELMET** — mondta a pók, — **SOHA NE FELEJTSD EL, MENNYI MINDENT TANULTÁL BELŐLE. ÉS AZT SE, HOGY MENNYI MINDENT VESZTETTÉL VELE. JÓL VÉSD AZ EMLÉKEZETEDBE EZT AZ EGÉSZET, ELEJÉTŐL A VÉGÉIG. MERT CSAK ÚGY LÉPHETSZ TOVÁBB.**

— Az egója nélkül? — kérdezte hitetlenkedve BiAndrea. Hontász hallgatott.

Darth Gép bólintott helyette.

— Az egóm nélkül. — Megsímogatta fénykardját. — Már csak egyetlen küzdelem, s valamennyien szabadok leszünk. A Való Világ pedig eggyéválik a Reális Világgal, ha győzök. Ha pedig nem, akkor úgylis vége mindennek.

Darth BiAndrea lehajolt hozzá, s átölelte. Megcsókolták egymást. Azután felegyenesedett.

— Vigyázz magadra, Mester — mondta. Egy pillanat múlva körvonalai elhalványodtak, és a Jedilány Hontással együtt eltűnt.

Darth Gép már majdnem nekilátott, hogy kihívja a Lordot, amikor a levegő vibrálni kezdett, és Darth el Hálát lépett elő a semmiből.

— Rólam már meg is feledkeztél? — kérdezte méltatlankodva. — Azért, mert kevesebbet szerepeltem ebben a részben, mint a többiben, még létezem.

Darth Gép halványan elmosolyodott.

— Ne haragudj, Hámár — mondta békülékeny hangon. — Egyáltalán nem feledkeztem meg rólad, csak...

— Csak? — vont a szemöldökét az arabus Jedi.

Darth Gép nehezet sóhajtott.

— Tudod, Hámár — kezdte, — tőled a legnehezebb búcsút venni. Nem azért, mert jobban szeretlek, mint a többieket: egyformán kedvesek vagytok nekem. De te mégis más vagy. Te vagy az, akivel nagyokat beszélgettem itt is és máshol is; aki az én gondolataimat testesítette meg, s aki mindig eltűnt, ha kellett, s visszajött, ha hívtam.

Valami sokkal jobb véget akartam neked, mint ez a mostani. Mit szeretnél igazán? Örökre megnyugodni, s a feledésbe merülni? Vagy visszamenni az Óperjanciáns-teenager partjára, a kis halászkunyhódba, s ott élni tovább? Mondd, mit tegyek?

Darth el Hálát elfordult.

— Ha visszaküldesz a konyhámba — felelte azután, — ennek soha nem lesz vége. —
Darth Gépre pillantott: a szemében valami furcsa, sosemlátott nyugalom ült. — Ha tudni akarod:
a saját fénykardom, a szellem-fénykard el tud pusztítani engem. — Lassan lecsatolta az övé-
n függő fegyvert, és Mestere felé nyújtotta. — Tessék, Mester, használd.

Darth Gép felállt. Óvatosan elvette barátjától a fegyvert, és bekapcsolta.

A fényív ott izzott kettőjük között.

— Nincs más megoldás, ugye? — kérdezte Darth Gép kis idő múlva. Darth el Hálát ne-
met intett. Azután hirtelen hátat fordított.

Darth Gép maga elé bólintott. Megértette a dolgokat, a dolgok lényegét.

De a szeme könnyes volt.

— Isten veled, Hámár — mondta halkán. — Talán találkozunk mi ketten még odaát vala-
hol. — Felemelte a fénykardot, és lesújtott.

Villám hasította keresztül az eget.

A fénykard keresztülvágta Darth el Hálát szellemtestét, s az öreg Jedi felkiáltott.

Azután teste lassan a fűbe rogyott. S miközben elhanyatlott, lassan-lassan egyre átlát-
szóbb lett. Végül teljesen eltűnt.

Valami felszikkasztott. Darth el Hálát fénykardja felizzott, és egyszerűen eltűnt Darth Gép
kezeiből. A gonosz Jedi meglepetten lépett hátra. Barátja sehol nem volt már, és Darth Gép tudta:
most valóban megölte.

Nem volt mit tennem.

Nem maradt választás.

Darth Gép visszaereszkedett a fűbe, és várt. Tisztában volt az érzéseivel. Tudta, hogy Há-
márnak pusztulnia kellett, hiszen ő volt az egyetlen kitalált figura: neki nem hozhatta volna el a
szabadságot Lord Plankton megölése. Darth el Hálát sohasem léphetett volna be az Egyesült vi-
lágba, hiszen nem létezett ott az alteregója, mint a többieknek.

Darth el Hálátnak el kellett vesznie a történettel együtt. S ez így volt rendjén.

Az erdő a rét körül halkán zúgni kezdett. Szemmel láthatóan vihar készült, bár a fene se
tudja: Kutya-hegy mindig olyan volt egy kicsit, mintha állandóan vihar készülné rajta.

S ahogy ott ült, Darth Gép egy apró alakra lett figyelmes, aki feléje közeledett.

A gonosz Jedi szíve feldobogott. Azonnal tudta, ki az.

Kényelmesen felállt, felvette fénykardját. Elgondolkodva simogatta meg az ütött-kopott
markolatot, majd bekapcsolta a fegyvert.

A fénykard felizzott, és szétvágta a lassan aláhulló félhomályt.

— Ütött a hour! — sziszegte gonosz hangon Lord Plankton, ahogy odaért és megállt
Darth Gép előtt. — A time is money, ahogy a német mondaná — folytatta. Darth Gép megbor-
zongott, ahogy a tömény gonoszság megérintette.

A Lord előrébb csusszant. Fénykardja élesen vakított az esti félhomályban.

— Hát csak összefutottunk végre, jó lovag — mondta. — Itt, ahol minden elkezdődött, s
ahol most minden véget ér. A semmi közepén, ahol csak te meg én vagyunk; s ahol harcunk dönti
majd el a Világ sorsát.

— Sok a дума — nyögte Darth Gép, de maga is érezte, hogy ez eléggé erőtlen replika
volt.

A Lord vigyorgott. — Mindjárt rátérünk a lényegre, ne félj. — Furcsa mozdulatot tett a kezével. Az egyik közelben lévő fa hirtelen kicsavarta magát a földből, mintha valami tornádó kapta volna fel, és a gonosz Jedi felé lódult.

Darth Gép épphogy csak el tudott ugrani előle.

A Lord kacagott.

— Nem is olyan rossz, mi? — kérdezte. Egy újabb mozdulat, egy újabb fa. — Hogy is van ez a dolog a természetvédelemmel?

— Kapd be — lihegte Darth Gép ide-oda ugrálva. Gyors mozdulattal kettéhasította a fa törzsét.

— Húúú, ez tetszett — közölte Lord Plankton, és rátámadt.

A fénykardok összecsaptak.

Darth Gép szilárdan megvetette a lábát, úgy háritotta a csapásokat. A Lord, úgy tűnt, nem teljes erőből küzd: mintha csak játszadozott volna a gonosz Jedivel.

— Hogyan találtál meg? — érdeklődött nyugalmat színlelve Darth Gép két csapás között.

— Ó, roppant egyszerű volt. — A Lord szeme megvillant: egyenesen előrelökte a kardját. A gonosz Jedi háritotta a szúrást. — Csak követtem az egókisugárzásodat visszafelé. A lelkedhez közeledve mindig erősebb és erősebb leszel. És én nagyon éhes vagyok ám! — mókázott.

— Soha nem győzhetsz le! — kiáltotta Darth Gép. — Ebben a világban legyőzhetetlen vagyok!

Lord Plankton felvonta a szemöldökét. Egy felfelé indított vágás közben félúton előredőftött a karddal. A fénypenge átdöfte Darth Gép bal vállát.

A gonosz Jedi hátratántorodott.

— Nicsak, nicsak — mondta a Lord. — Tudod, mikor ilyeneket mondasz, és ezzel az egódat növeled, csak nekem könnyíted meg a dolgomat.

Darth Gép hátrált egy lépést.

— Már megint csak menekülsz — mondta szemrehányóan a Lord. — Ezt csináltad a múltkor is.

Darth Gép még egy lépést tett hátrafelé.

A Lord óvatosan követte.

— Mire készülsz, lovagom? Talán táncolni fogunk? — gúnyolódott.

De Darth Gép nem válaszolt neki.

Egy réges-régi jelenet jutott az eszébe.

— *De mik ezek a falak?* — kérdezte Andrea.

— *Ha még nem jöttél volna rá: a frusztrációid* — felelte Darth Gép.

Andrea elgondolkodott. — Akkor csakugyan sok lesz belőlük — mondta halványan elmosolyodva. — Nagyon sok.

— *Tudom.*

— *És hogyan lehet áttörni rajtuk?*

Darth Gép elővette fénykardját, és bekapcsolta. A vörös sugárnyaláb ott izzott közöttük, Erőt és nyugalmat árasztva; akár valami ősi jelkép.

— *Ezzel — mondta halkán Darth Gép. — Az egyéniségedet, azaz az egódat szimbolizálja. Ha elég erős leszel hozzá, akkor használhatod. S ha valóban elég erőssé leszel, akkor nem lesz, ami ellenállhatna neki.*

És akkor Darth Gép nagyot kiáltott. — A Kard!

Lord Plankton megtorpant.

— Mit beszélsz, ifjú bolond? — kérdezte gyanakodva. — Mi van a kardoddal?

Darth Gép ránézett, és elindult felé. A Lord fenyegetően emelte fel fegyverét.
— Na, megtáltosodtál? — kérdezte. — Meggyűtt a mersz, lovagom?

Darth Gép odacsapott.

Lord Plankton kivédte a csapást.

Darth Gép ismét lesújtott.

A Lord újfent háritotta.

Azután visszavágott.

Darth Gép pedig lehunyta a szemét, elmosolyodott, és kikapcsolta fénykardját. Messzire hajította a rét virágai közé.

A Lord pengéje hosszában szaladt keresztül a testén.

Csend lett.

Darth Gép teste eltűnt.

— Győztem — motyogta csodálkozva a Lord. — Legyőztem. — Azt a helyet bámulta, ahol az imént még ellenfele állt. — De hová tűnt?

Kikapcsolta kardját, és tanácstalanul toporgott a letaposott fűben. Úgy érezte, átverték, — mint ahogy ez is történt.

A Lord kezdett dühös lenni.

— Hé, erről nem volt szó! — kiáltotta a semmibe. — Gyere vissza, és küzdj rendesen! Nem adhatod ilyen könnyen fel!

Senki sem felelt.

— Gyere vissza, lovag, és add fel az egódat! A halál nem megoldás! — kiabálta a Lord.

— Elnézést — mondta akkor valaki a háta mögött. Lord Plankton megpördült.

Az erdő szélén egy alacsony, mokány kis ember állt. Állatbőrökbe volt öltözve, vállán tegez, kezében felajzott íj.

A nyílvevessző hegye Lord Planktonra mutatott.

— Te meg ki vagy? — esett le a Lord álla.

A kis ember megvonta a vállát.

— A nevem Gunga, ocseny haraso — felelte. — Moj brat, a Mindenható Hexameron küldött ide, hogy lőjem le nyilammal az első utamba akadót. Tü lennél az?

Lord Plankton körülnézett. Senki nem volt rajtuk kívül a mezőn.

— Hát úgy tűnik — morogta rosszkedvűen. — De miből gondolod, halandó, hogy elpusztíthatasz? Én halhatatlan vagyok, az őserők egyike!

— Tudom, tudom — felelte Gunga, egy pillanatra sem eresztve le íját. — De Hexameron azt szkazala nekem, hogy ha nem szerezed meg a saját magad elé kijelölt egót, akkor az ugyanolyan, mintha nem tartózkodnál a testedben. És akkor elpusztíthatóvá leszel, mint bármelyik más közönséges cselovek.

Lord Plankton nem felelt.

— Készen vagy a halálra, idegen? — kérdezte Gunga.

— Honnan tudod, hogy most épp sebezhető vagyok? — ravaszkodott a Lord, hogy időt nyerjen. Nagyon nem értette, hogy ki ez a Gunga, honnan jött és mit is keres itt valójában.

— Darth Gép mondta — jelentette ki vidáman. — Az imént találkoztam vele odaát, a Való Világban. Azt szkazala, hogy siessek, mert már nagyon vársz rám.

— Mit mondott? — suttogta megsemmisülten Lord Plankton. — Hiszen csak az előbb öltem meg...

Gunga vigyorgott. — Darth Gépet? Ugyan! Kak ölhetted volna meg, ha egyszer túljárt az eszeden? Kikapcsolta a fénykardját, nem? A fénykard az egó szimbóluma, ezt minden ribjája tudja. Azzal, hogy ezt felismerte, és hogy elvetette magától, Darth Gép voltaképpen az egóját dobta le. Soha nem kaphatod meg. Nem teljesítetted a tervet, így hát meghalsz!

— De... — kezdte értetlenül a Lord. Elakadt. Láta, hogy Gunga megfeszíti a húrt. — Várj még! — kiáltotta oda a burjának. — Várj, hiszen...

— Nem várok — mondta Gunga, és lelőtte a Lordot. — Már így is eleget fecsegtünk. — odasétált Lord Plankton testéhez, és közvetlen közlről beleeresztett még egy vesszőt a szívébe.

— Így ni — jelentette ki elégedetten a burját, majd felpillantott az égre. — Elégedett vagy, Uram?

És köddé oszlott.

A Lord teste még sokáig ott hevert a Kutya-hegyi kis réten. Tavasszal aztán lassan belepte a moha, és szépen, észrevétlenül eltűnt, mint minden más.

Hexameron megcsóválta a fejét. Tudta, hogy a történet végén a Jónak kell győznie; de erre a befejezésre még ő sem számított. Egy lusta, tünődő pillantást vetett a Mennyei Tejbekása felé, — végül azután legyintett, és aludni tért.

Ennyi kaland után úgy érezte, ideje felfüggeszteni egy kicsit a Gondviselést.

Darth el Hálát kunyhója ott az Óperjanciáns-teenager partján pedig lassan romba dőlt. Ez a romba dőlés persze évekig is eltartott; hiszen ott a teenagerparton mindig jó volt az idő és kicsi az erózió, főleg egy szellemkunyhó számára. Egy ideig két egér lakott benne — az egyiket meglepő módon Frankie-nek hívták —, de nem sokkal ezelőtt ők is továbbálltak valami bolygóméretű kísérletezést emlegetve.

Darth Pumpa ki tudja, hová lett.

Darth BiAndrea Mestere halála után még sokáig bolyongott magányosan a Földön és sok egyebütt. Azokat a helyeket kereste, ahol a Való Világ és a Reális Világ találkoznak. Hogy miért? Valami azt súgta neki, hogy Darth Gép halálával még nem ért véget ez a történet. Valaki mintha a háttérből irányította volna a lépteit; s ő ment, időn és téren keresztül; s maga is Mester lett idővel, a Padavanságot Fotóshop Mónira hagyta.

És egy idő múlva azután már azt is tudta, mit kell tennie. Mentális síkokon küldte szerteszét a hívójelet.

És a meghívottak útnak eredtek.

Nagy dolog készült. A Teremtő pedig még nem is sejtette, mi lesz az.

Gunga pedig, a burját vadász, a Megoldáshozó kényelmes léptekkel baktatott felfelé egy meredek hegyoldalon, és igyekezett nem gondolni semmire.

Gunga élete meglehetősen különös volt.

Egy kicsiny, alig negyven főt számláló faluban született. Gyermekkora úgy telt el, ahogy a többi burjáté; ám amint felcseperedett, folyton hihetlenebbnél hihetlenebb kalandok estek meg vele. Néha, az erdőben magányosan kóborolva Gungát furcsa, óriási szemű, zöldeskék bőrű lények ragadták el repülő szerkezetükkel, és mindenféle furcsa dolgot műveltek vele, és hülye kérdésekkel traktálták.

Egyszer azután, pár évvel a Kutya-hegyi eset után Gunga úgy döntött, hogy megtréfálja a zöldeskék lényeket.

Akkorra már szinte percre pontosan tudta, mikor jönnek el legközelebb: az idegenek mindig halálpontosan kétévente ragadták el valahonnan a tajgáról. Gunga egész idő alatt kalendáriumokat böngészett, s amikor eljött a nagy nap előestéje, felkerekedett, és nekiindult. Kietlen vidéket keresett, és folyópartot, mert szerette tisztán, megfürödve fogadni úrbéli barátait.

Ez alkalommal, bár senki nem vette észre, induláskor Gunga az iszákjába rejtett egy háborús kézigránátot is; közben bőszen mosolygott.

És estére megérkezett oda, ahová tervezte. Tábort vert egy magaslaton, majd levetkőzött, és leszaladt a vízhez megfürödni.

A folyót, ahol Gunga az úrhajót várta, Tunguzkának hívták.

És ahogy belemártózott, már hallotta is a hajó dübörgését, ahogy az egyre lejjebb és lejjebb ereszkedett a sztratoszférában. Hamarosan már a fényeit is meglátta. És Gunga mosolyogva elindult a part felé.

Hogy mi volt az a nevezetes tréfa, és miből is állt tulajdonképpen, azt a mai napig nem tudja senki sem.

Darth Gép pedig ott ült barátaival az Óbester nevű kis kocsmában, és vígan iszogatott boroskólájából. Darth BiAndrea és Darth Pumpa, valamint Darth Romboló és Darth Móni is ott voltak. Darth Viking éppen vodka-tonikot rendelt, és a Darth Kocsmáros serényen töltögette a nemes nedűt a poharakba.

— Hogy is van akkor ez? — kérdezte Darth BiAndrea, miután körülnézett egy kissé. — Végülis letetted az egódat vagy sem?

— Le, le — bólogatott Darth Gép. — Hiszen nézz csak körül: mindenki ugyanolyan Darth, mint mi. Se több, se kevesebb. Egyenrangúak vagyunk. Egyformák.

— És jól van ez így? — kételkedett a Jedilány, majd belekóstolt a vodka-narancsába.

Darth Gép átkarolta. — Persze, hogy jól, te akármi. Ha nem rívunk ki közülük, akkor a magunk szintjére emeljük őket, vagy épp ellenkezőleg, mi süllyedünk le az övékére. Nem mindegy? Ezentúl csak élnünk kell, és nem törődni semmi belső dologgal, Való Világgal, egyebekkel... Eggyéválhatunk a mindenséggel, az univerzummal; a Világok egyesültek, a Lord halott, Hexameron kielégült és minden a legnagyobb rendben van. Nem elég ez?

— De, elég — egyezett bele Darth BiAndrea. Közben a Darth kocsmáros megérkezett a Darth poharakkal, és bennük ott gyöngyözött a Darth vodka-tonik.

— Darthségünkre! — ragadta meg az egyik Darth poharat Darth Gép, és mivel már ő sem tudta — és nem is akarta — követni a dolgok menetét, inkább ivott egyet.

És boldogan éltek, míg meg nem Darhtak.

A Teremtő felállt a számítógép előtt. Tekintete végigfutott a leírt sorokon, komolyan bólintott egyet, majd elvagyorodott: elégedett volt. Kedvenc szokásával szakítva ezúttal nem ölt meg mindenkit a történet végén; és a túlélők végül is boldognak tűntek. Ráadásul sikerült abba a tévhitbe ringatnia magát, hogy az égvilágon mindent megoldott.

De vajon mit akartam én ezzel az egészszel, gondolta. Tűnődve állt meg az ablak előtt, s a szemközt épülő égszínkéék színű ház homlokzatát bámulta, mintha a malterbe bele lenne karcolva a válasz.

Kinek szól ez az egész? Andreának? Móninak? Eszterkének? Nekem? Ki mondhatná meg? Az írás kényszere ősbibnek hat, mint az evésé; s ha nem írtam volna le mindezt, beleőrülnék a Való Világ és a realitás közötti hézagba.

És kinek mutathatom meg anélkül, hogy bárkit is megbántanék? És ki lesz az, aki meg is érti?

A Teremtő fáradtan elmosolyodott. *Lényegtelen,* gondolta végül. *Nothing else matter.*

Kiment a konyhába, kávét melegített magának. Rágyújtott, és ahogy lassan kortyolgatta a koffeindús italt, máris azon törte a fejét, hogy mihez kezdjen ezután. Darth Gép ügye örökre lezárt, írnia viszont muszáj, ezt nagyon jól tudta. Egy pillanatra megfordult a fejében a folytatás lehetősége, de borzongva el is vetette azonnal ezt a gondolatot. Más, eddig még senki által le nem írt történetek hívogatták; a Való Világ és a Reális Világ egyesült ereje kínálgatott ezernyi mesét. Egyikhez sem volt igazán kedve.

Valójában lusta alkat vagyok, gondolta vidáman.

Csengettek.

Feltápáskodott, kiment az előszobába, és kinyitotta az ajtót.

Az Erőben sosem tapasztalt zavar támadt.

Darth Gép állt az ajtóban. Mellette Fotóshop Móni. Mögöttük, jobbra Darth BiAndrea, Darth Pumpa, Darth el Hálát.

A Teremtő meglepetten pillantott a jövevények háta mögé. És elsápadt.

Hátrább, a lépcsőfordulóban ott várakozott türelmes és békességet árasztó arccal Hexameron. Mellette Lord Plankton, aki most egyáltalán nem tűnt gonosznak.

És a többiek is mind: mindenki, aki szerepelt valaha is ebben a könyvben. Lányok, fiúk, emberek, érdekes küllemű létformák, filmek hősei, könyvek alakjai, mindenki.

— Mi ez? — suttogta a Teremtő, és megszéduült. Az Egyesült Világ ereje lecsapott rá.

Darth Gép megköszöri a torkát.

— Ez már mindig így lesz — mondta. — Az egész Világ... akik benne laknak, mindig itt lesznek veled.

— Jesszusom — suttogta a Teremtő, és félreállt az ajtóból, hogy beengedje őket.
Nem volt más választása.

VÉGE?

Ízlések és pofozok, avagy Mászógép Bácsi Nagy Életbölcséletei 1997

Dr. Mászógép bácsi rendel, avagy A Plüssállatkák Könyve, esetleg lehet a címe Az Istenek! a fejemre estek is 1999

Hol tévedtem Isten koromban, avagy Darth Gép megváltói útjának hiteles története színes illusztrációkkal és tájleírásokkal 1999

Mindenki Darth, csak én nem, avagy Ennél jobban már nem tudom fokozni, netán A Planktonok támadása, esetleg Nincs Hozzá Közöd, Hogy Mi Folyik Itten, De Azért Jobb, Ha Túl Leszel Rajta 1999

Minden jog fenntartva, beleértve az egész vagy részletek reprodukálásának jogát.

1999 MgTeam© Entertainment Company

1999 EGO© Entertainment

Copyright© 1999 All rights reserved!

Mg Team
Entertainment Corporation

EGO
ENTERTAINMENT